

פרשת : מצרע

הפסוק: וצרכה לה' (מלאכי ג ד)

שבת הגדול

תשפ"ד תשפ"ה

מדרוך הכנה לפסח ולמתן תורה
מאוצר תנאים חלק י'

Table with 3 columns: Time, Date, and Page. Includes times like 6:45, 6:36, 6:51 and dates like 7:52, 7:50, 7:52.

שמונת פסוקיה: 90

שקל המשלים פרושיותיו עם הצבור מאריכין לו ימיו ושנותיו. (פרכות ח)

קוצץ קטן הכמות ורצ האיכות לחצק לצותיהם של אחינו בני ישראל קדושים לאביהם שבשמים

הכנות נצרכות לשבת קודש {109} שתדע שאין שום בחינת חיות אחר בלתי מה' שמלא כל הארץ כבודו יתברך

מעלת תפלת ותיקין {95} פלפולו של שאול אבד לו את המלוכה סדרה חדשה לחינוך בתפלה בגן החמה

מעלת למוד הזוהר {100} הבו יקרא לדייקא דמלאך

דרך ארץ קדמה לתורה {43} מדות והנהגות טובות מחז"ל הקדושים - יש לה את היכלת, תלחם!

פלאי הבורא מבשרי אחזה אלוהי {74} רחמנא לבא בעי - הדיבורות בעמק הלב בהשם יתברך

תופינים לשבת קודש {96} הזוהר שלא לבטל תענוג הבורא יתברך

הכנות נצרכות לשבת קודש {109} - שתדע שאין שום בחינת חיות אחר בלתי מה' שמלא כל הארץ כבודו יתברך

כה, ובמצרים היו בבחינת נסות הרוח, לכן ממה שהיו בתחלה בבחינת אדם בשלמות ומחמת נסות הרוח נסתלקה מהם בחינת הקדושה, כמאמר (סוטה ה.) אין אני הוא יכולין לדור וכו', ונסתלקה בחינת א' מן אד"ם, שנסתלקה בחינת אלוף בחינת אלוף של עולם בחינת קדושה מן אדם, ונשארו אותיות ד"ם. והיו למכה מצרים בבכוריהם כי לעולם הסוד (תהלים קלו י), היינו שהכה ה' בחינת בכוריהם, בחינת נסות, כי בכור הוא בחינת נסות. ושמעתי בשם אחד שפירש מאמר חז"ל (אבות פ"ה מ"א) בעשרה מאמרות נברא העולם כו' כדי כו'. ופירש על דרך מאמר חז"ל (סנהדרין לה.) יתוש קדמך במעשה בראשית, היינו שעל ידי שיוכר האדם שיתוש הוא קודם לפניו במעשה בראשית ע"י לא יתגאה האדם, ואם היה נברא העולם כמאמר אחד היו כל הנבראים בפעם אחת בהשוואה ולא היה קדימת היתוש, וכשנברא בעשרה מאמרות היה קדימת היתוש, ועל ידי זה יגיע שפלות לאדם ולא יתגאה ויהיה שוכר טוב לצדיקים. ולבחינה זו מרומז שפסח של מצרים היה מקחו מבעשור, לרמוז לבחינת בעשרה מאמרות הנ"ל בחינת שפלות. ולזאת, אם שבאמת במחשבה היה יעקב אבינו ע"ה בכינת התנשאות ונסות ח"ו. אמנם גם בחינת שפלות ביותר גם כן אינו שלמות בעבודה, כי אם יושפל בעיניו ביותר לא יוכל להתקרב ולגשת אל הקודש לתורה ולתפלה מחמת רוב שפלותו, באמרו מי אני אשר אקום קדם מלכא להתפלל ולייחד בעולמות העליונים, ובעבור שפלותו יפול לבו בקרבו ח"ו ביותר, לכן צריכין גם כן למעט התנשאות לשם ה'. ולכן קנה יעקב הבכורה מעשו (בראשית כה לג), כדי שיהיה לו מעט התנשאות והיווק הלב לעבודת ה' ית"ש. וברוב שפלותו אמר (בראשית לב י) קטנתי מכל החסדים ומכל האמת, ותיבת האמת נקוד בזקף קמן, פירוש שבחינת קמן זקוף למעלה, כי מאן דזעיר איהו רב (וה"א קכב). והוא בחינת שבת הגדול, שיוקדק למעלה, כדאיתא בזה"ק (ע' וה"ב ד.). כי עיקר התקרבות וכניסה לעבודתו לבחינת קדושה הוא על ידי בחינת ענוה, ולא יתהלל האדם את עצמו בשום טובה שיש לו כמאמר הכתוב (ירמיה ט"ב) אל יתהלל חכם בחכמתו וגבור בגבורתו ושיר בעשרו, כי בחינת הקב"ה לא נתן לו הטובה והחכמה כדי שיתגאה בה, אדרבה אם חכם הוא חכמתו מסתלקת ממנו (פסחים סו.). אמנם העצה היעוצה לזה הוא, כאשר נתן לו ה' כל הטובה יסתכל בלב וחיות של הדבר, מי הוא המחיה ומהוה את הטובה, וכאשר מתבונן בלב של כל דבר ובחיותו ורואה ומבין כי השי"ת הוא המחיה את כולם ונותן לב וחיות בתוך כל נברא וטובה אוי נכנע ונשפל לפני ה'. וע"ז אנו מתפללים לה' (ברכה אמצעית התפילות שבת ויו"ט) ושהר לבנו לעבדך באמת, היינו באמת מרמוז לני בחינות טובה הנ"ל היינו אות א' שהיא ראשונה לאותיות מרמות לבחינת רוחניות, היינו לבחינת חכמה. ואות מ"ם שהיא אמצעית האותיות, מרמזת לבחינה האמצעית בחינת גבורה, שאינה כל כך רוחנית כמו חכמה. ואות ת"י שהיא אחרונה לאותיות, מרמזת לבחינת גשמיית בחינת עשירות. והוא ושהר לבינו, רצה לומר שיהא

למי ובעי קוללים יקדים הנה תהילות לאל עליון אנהנו כבר בשבת הגדול שנעשו בו ניסים גדולים, והיה בשבת שלפני הפסח. אמרו ישראל הן נזכר את-תועבת מצרים לעיניהם ולא יסקלנו אמר להם הקב"ה עתה תראו הפלא אעשה. הלכו ולקחו איש פסחו. להיות להם למשמרת עד ארבעה עשר יום. כשראו המצרים היו רוצים להנקם מהם. והיו מיעידן מרותחין. ובאש נדעכים. ונידונין ביסורין. והלאים רעים. ומרים. ולא הזיקו לישראל מאומה. ומטות עזר כל חוניהו ועל ידי שנעשו ניסים לישראל באותו שבת שלפני הפסח לפיכך נקרא שבת הגדול: (מחזור ויט"ר, הלכות פורים ר"ט) פסח כשי ושמח נשמח ענומה חס להנחם שפלותו ועזמתו ויחזק. עוד ביאור נפלא בענין נעמן ראה משה דורו של אלישע שבדורו היה נעמן שר צבא מלך ארם (מלכים ב' ה א), שהוא היה אחד מארבעה אנשים שנתנו הוראה להקב"ה בעולם, כמ"ש במדרש פרשת יתרו (דבר"ר פ"ב כ"ח) ומובא בילקוט שם (ילקוט רמז ס"ט) יתרו נתן ממש בעבודה זרה, כמ"ש (שמות יח יא) עתה ידעתי כי גדול ה' מכל אלהים, נעמן הודה במקצת כמ"ש (מלכים ב' ה טו) עתה ידעתי כי יש אלהים בישראל, רחב המליכה להקב"ה בשמים ובארץ, משה המליכו אף בתחלה של עולם, שנאמר (דברים ד לג) בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד. לכן בני נעמן כתיב והיה בבווא אדוני אל בית רימ"ן (מלכים ב' יח), סימן של ד' אנשים אלו דקחשיב במדרש, נרמזים במלת רימ"ן רחב יתרו משה נעמן. וזוה המעם צולין את הפסח בשפור של רימ"ן (פסחים ע"ד ע"א), שהוא רמז על ביטול עבודה זרה שנרמז בו במלת רימ"ן. והנה נתקדש השם באותו פרק על ידי אלישע, שכשצוה לנעמן לרחוץ בירדן (מלכים ב' ה), ולית לך מלה בעולם דלא רמזיא באורייתא, וכמ"ש בעל צרור המור המעם שראה אלישע שמו של נעמן מתחיל בני ומסיים בני, ויש י"א פסוקים שמתחילים בני ומסיים בניו, שגילו המלאכים למשה בספר שימוש תורה בפרשת מצורע, שהם טובים לבטל הכשפים בשעת הברלה, אבל הם סדורים בעניין אחר לא כמו שהם סדורים בסידורים במעמדות. והנה יש בתורה ג' פסוקים מן אותן י"א פסוקים שמתחילים בני ומסיימים בני, ובהם הסתכל אלישע כשראה שמו של נעמן שמתחיל בני ומסיים בני, והנה נעמן בא אל הנביא לרפאותו, ובה נתקיים נביא אל הכהן (ויקרא יג ט), והנה נעמן בא אל הנביא לרפאותו, ובה נתקיים נביא מקרבך כמוני (דברים יח טו), שהוא גם כן מתחיל ומסיים בני, אז צוה אלישע לרפאותו בפסוק השלישי המוזכר בתורה בפרשת מצורע (במדבר לב לב), נחנו נעבור חלוצים וגו' מעבר לירדן, ולכן צוה אותו לרחוץ בירדן ובה יתרפא. (מגלה עמוקות אופן רטו) וידבר ה' וגו' צו את אהרן וגו' זאת תורת העולה היא העולה על מקדח וגו' (ו א - ב). ומסיים בסוף הענין דקרבנות (ו לה) ביום צותו את בני ישראל להקריב את קרבניהם לה' במדבר סיני. ויש לדקדק, שלכאורה הוה ליה למיכתב במדבר סיני קודם להקריב, ולכתוב את בני ישראל במדבר סיני להקריב וגו'. גם להבין ענין פסח מצרים שהיה מקחו מבעשור (פסחים פ"ט מ"ה). הנה עיקר ענין יציאת מצרים שיצאו מהקליפות נו"ן שערי טומאה ונכנסו לנו"ן שערי קדושה. ומקור הקליפות הוא בחינת נסות הרוח (ר"ח ש' היראה פ"ד אות

הברי תורה לסעודה ראשונה ליל שבת פג"ד יצחק אבינו והשמיטה היא ענינה

בחינת ל"ב של כל דבר מהור וזך, ונראה לעינינו ונבין היטב בחינת חיות ול"ב של בחי' אמת, ג' בחינות טובה הנ"ל, ועל ידי זה יהיה לנו בחינת ענוה כנ"ל. ועל ג' בחינות ל"ב הנ"ל של ג' בחינות טובה הנ"ל מרמז הכתוב צו את אהרן וגו', צו גימטריא ג' פעמים ל"ב, שאמר הקב"ה למשה שיכניס באהרן ג' בחינות ל"ב הנ"ל. ואם שאהרן היה בשלמות השפלות וענוה, אמנם הקב"ה צוה למשה שיכניס בו עוד יותר, כדי שיוכל אהרן להמשיך גם על כל ישראל בחינת ל"ב הנ"ל, ועי"ז יהיה להם בחינת ענוה, ויקרבו את עצמם לבחינת קדושה בחינת א' אלופו של עולם, ותתקרב האות א' לאותיות ד"ם, ויהיה אד"ם בשלמותו. וזה שאמר הכתוב (ויקרא א ב) אדם כי יקריב וגו'. ר"ל שעיקר הקרבן הוא שיקריב האותיות אדם זה לזה כנ"ל. וזהו שאמר הכתוב (ויקרא ז) ביום צותו את בני ישראל להקריב את קרבניהם, ומפרש הכתוב במה יקריבו, ואמר במדבר סיני, היינו סו"ני עם הכולל גימטריא ענוה, פירוש בבחינת ענוה יקריב הקרבן של אותיות אד"ם כנ"ל. ואמר הכתוב היא העולה על מוקדה, ר"ל מוקדה מלשון קידה והשתחיה והכנעה וענוה, פירוש שעיקר העולה והקרבן היא בחינת מוקדה בחינת ענוה. וזהו ענין פסח מצרים שהיה מקחו מבועשור לחודש, ואיתא במדרש (פסיקתא ר"פ ה אות יז) שלקחו מלה בעשור לחודש וקשרו אותו בכרעי המטה. פירוש, בעשור מרמז לבחינת יו"ד הקטנה שבאותיות, שמרמז לבחינת ענוה וקדושה, ובבחינת עשור בחינת יו"ד בחינת ענוה לקחו ה"מלה גימטריא ד"ם, פירוש מה שהיה במצרים בחינת ד"ם כנ"ל, קשרו אותו בחינת ד"ם לכרעי המטה, היינו לבחינת כריעה, בחינת ענוה, בחינת אלף הנ"ל, ונעשה אדם כנ"ל בחי' יו"ד, והיה כך קשור עד ליל חמישי בשבת כי העשור לחודש היה בשבת (שבת פז), טור או"ח סי' תל אליבא דסדר עולם, וכל יום קבלו מבחינת יו"ד, ונעשה חמשה פעמים יו"ד עולה חמישים, ונכנסו לחמישים שערי קדושה. ועיקר התחלת כניסה לקדושה היתה בחינת ענוה, כי על ידי בחינת ענוה יכולים להגיע לבחינת קדושה ודביקות בה' במחשבה דיבור ומעשה בקדושה, ולהיות בבחינת שבת הגדול בחינת מחשבה (וח"י פ"א: מ"ז) שלפני בחינת פס"ח פ"ה ס"ח (מעמי המצות פ' בא), כאשר שמעתי מאבי זללה"ה שאמר בשם ר' ליבר זללה"ה כנ"ל. ולזה רמזו רז"ל (שבת קיח): אלמלי שמרו ישראל שתי שבתות כראוי מיד נגאלין, פירוש בחינת שבת במחשבה, ובחינת שבת בדיבור, שהיא בקדושה ומהרה כראוי, מיד יהיו נגאלין ונכנסין לבחינת קדושה, כן יהי רצון אמן: הבה המהטא אותה יאכלנה במקום קדש תאכל וגו' (ו יט). הנה עיקר תכלית המצות היא כדי לצרף בהן את הבריות (בר"ר מד א), פירוש כי הגוף הוא דבר גשמי בחינת חושך בלתי אור, והקב"ה ברוב רחמיו וחסדיו רצה לזכות את ישראל שיכנס ויאיר אור השם יתברך בגוף הגשמי, ושיהיה להם אור רוחני באהבה ויראה לה' ומחשבות קדושות, לפיכך הרבה להם תורה ומצות (מכות פ"ג מט"ז), כדי שעל ידי תורה ומצות יאיר בהם אור ה', ויבואו לבחינת עלמא דאתכסאי, לבחינת מחשבה קדושה באהבה ויראה בלתי לה' לבדו, כמאמר הכתוב (דברים כט כח) הנסתרות לה' אלהינו וגו' פירוש שהעיקר הוא שיהיה הנסתרות היינו המחשבות קדושות בלתי לה' לבדו. ובחינת מחשבה כזו נקרא בחינת שבת, בחינת נייחא לה' (ע' וח"א מו; ע' וח"ג קח). שנעשה רצונו, וכמו ששמעתי מאבי זללה"ה שאמר בשם ר' ליבר זללה"ה על שבת שלפני הפסח שקורין אותו שבת הגדול (טור או"ח סי' תל), פירוש שבת' הוא המחשבה, פס"ח הוא הדבור שנקרא פ"ה ס"ח (מעמי המצות פ' בא), ובחינת שבת בחינת מחשבה שלפני הפסח הוא הדיבור, כשהוא בבחי' קדושה קורין אותו שבת הגדול, כי הוא העיקר כנ"ל. גם יש לפרש על זה הדרך, דהנה יש ב' בחינות צדיקים באהבה לה', בחינה א' שאוהב את ה' מחמת רוב שפלותו, שרואה פחיתות עבודתו לה', ואף על פי כן הקב"ה מרחם עליו ועושה לו חסד ורחמים אף על פי שאינו כדאי,

כמו שאנו משבחים אותו (ברוך שאמר) ברוך מרחם על הבריות, אף על פי שאינו כדאי, אמנם כ"ז הוא אהבתו לה' כאשר רואה חסדי השי"ת שעליו. אמנם יש עוד בחי' צדיקים שאוהבים את ה' מתוך יסורים (היינו כאשר אין להם משאלות לבם עדיין, ואף על פי כן הם אוהבים אותו ית') באהבה אמיתית אעפ"י שעדיין אין להם בחינת גאולה וישועה מיסורים שלהם. ובחינה זו נקרא שבת שלפני הפסח, פירוש שבת מרמז לבחינת אהבה עילאה, פסח מרמז לבחינת גאולה. וזהו שבת שלפני הפסח, פירוש בחינת אהבה לה' שהוא מתוך יסורים, שלפני הפסח בחינת גאולה, קורין לבחינה זו שבת הגדול, בחינת אהבה עילאה הגדולה במעלה מבחינה הראשונה. ובחינה זו היה במצרים, שהיה שבת שלפני הפסח לפני הגאולה, והיה גדול משאר שבתות, כי שבת אחר אינו מאיר בימי השבוע רק עד יום ג' בשבת כדאיתא בגמרא (ע' שבת יט). ושבת שבמצרים שלפני הפסח היה בעשור לחודש (שבת פז), טור או"ח סי' תל אליבא דסדר עולם, והאיר בימי השבוע עד יום ד' שהוא ערב פסח, והיה לישראל אהבה לה' ושחטו את הפסח באהבה גדולה לה' כל עדת ישראל על ידי הארת שבת הגדול בחינת אהבה עילאה כנ"ל. וזהו עיקר תכלית המכוון של כל המצות, שיאירו אור ה' בהגוף בבחי' אהבה ויראה במחשבתו כנ"ל. אמנם זהו דוקא אחר שנתן לנו השי"ת את תורתו הקדושה בתרי"ג מצות, ומעוררים את לבבינו ומחשבותינו לבחינת אהבה כנ"ל, אבל אבותינו אברהם יצחק ויעקב שעדיין לא קבלו את התורה והמצוות זכנו את גופם בשאר עבודות, כדאיתא בספרים (ע' וח"א קמא). שאברהם אבינו ע"ה עבד לה' בחפירת באר מים חיים עבודת תפילין, ומה שנתקן על ידינו בעולמות עליונים על ידי תפלין שלנו בחינה זו תקן אברהם אבינו ע"ה בחפירת הבאר. ובאמת חפירת הבאר הוא זרה ממצות ה', שאינה מהם, רק הוא בחי' תאוות עולם הזה, ולכן נקרא עבודה זרה, פירוש שהיא עבודה שאינה ממצות ה' ולכן נקראת זרה. וזהו שישר בעל אגדה מתחילה עובדי עבודה זרה היו אבותינו ועכשיו קרבנו המקום לעבודתו. פירוש, שמתחלה קודם מתן תורה היו אבותינו מזוככים גופם על ידי עבודות אחרים לה' שנקראו זרים ממצות ה' כנ"ל, ועכשיו קרבנו המקום לעבודתו, פירוש שקיב אונתו בקירוב גדול שיהיה הזיכוך על ידי מצות הקדושים ולא על ידי עבודות אחרים וזרים. וזהו שרמזו רז"ל (פנהדרין נז) אין צו אלא עבודה זרה, ואיתא ב"מ"ק (ע' וח"ג דף כז). ע"ז ברשותיהו קיימין בתאוון אחרנין וכו'. פירוש, עבודות שהם בבחי' רשות בבחי' תאוות אחרים, תאוות עולם הזה, ואינם בבחי' מצות ה', זהו שנקרא עבודה זרה, ומזהיר הכתוב על בחי' עבודות אלו שנים הם יהיו בבחינת קדושה. וזהו שאמר הכתוב (הושע יג ד) אנכי ה' אלהיך מארץ מצרים ואלהים זולתי לא תדע, פירוש שיהיה לך בחינת אור ה' אהבה ויראה אפילו בעסקך בבחינת ארץ מצרים, בבחינת גשמיות, גם שם תראה בחינת אלהות, ותתבונן ממנה גדולת הבורא ב"ה. ואימתי יהיה זה, כאשר אלהים זולתי לא תדע, פירוש שתדע שאין שום בחינת חיות אחר בלתי מה' שמלא כל הארץ כבודו ית'. וזהו שאמר הכתוב הכהן המהטא אותה יאכלנה וגו'. ר"ל המהטא הוא לשון חסרון (רש"י בראשית לא לט), פירוש כשיחסר לכהן בחינת אותה אכילה גשמיות. רק במקום קדוש תאכל, שיאכל אותה בבחינת קדושה, שיתבונן בבחינת קדושה שיש בה חיות אלהית כנ"ל. וזהו שאמר חז"ל (יבמות ז). הכהנים אוכלים ובעלים מתכפרים, שעל ידי אכילת כהנים שאכלו במקום קדוש היינו בבחינת קדושה כנ"ל, האירו אור ה' בבעלים בבחינת אהבה לה', בבחינת תשובה, ועל ידי זה מתכפרים, שזוכה לזה אמן כן יהי רצון. [בת עין דרושים לשבת הגדול]

מנחת יצחק

מעלת תפלת ותיקין וסדרה {95} – תפלת ותיקין – פלפולו של שאול אבד לו את המלוכה

את החטא מכת שנשמך הוא על התשובה – ענש על ההתחממות בציווי ה'. סוד נצחוננו של יוסף הצדיק את יצרו – בריחה מהפלפול וזוה היה סוד נצחוננו של יוסף בנסיון אשת פוטיפר (מובא ב"דברי יחזקאל" פרשת וישב), דשם נאמר (בראשית לט ז) ויהי אחר הדברים ותשא אשת אדוני את עיניה אל יוסף ותאמר שככה עמי, וימאן – ויאמר אל אשת אדוני הן אדוני וגו', דתיבת "וימאן" לכאורה מיותרת, דברור הוא שמיאן מהמשך הפסוקים. אלא הביאור הוא, דקודם החליט לעצמו למאן מבלי סיבות ומעמים, ואחר כך מה שמבואר בפסוק שנימק את סירובו, במענה שיש כאן חוסר נאמנות לאדוני שהפקידו על ביתו ולא מנע ממנו כי אם את אשתו – נימוק זה היה עבור אשת פוטיפר, ולא שאז עלה בלבו נימוק זה לעצמו, ובשביל נימוק זה פירש מן העבירה, כי ידע שאם היה מתחיל במעמים ובנימוקים על סירובו מבלי החלטה למאן – עלול היה להיגרר מפלפול זה עד לעבירה ממש, כי ידע בכיורו גדול הסכנה של ההתמהמהות בשעת העבירה ובמקום העבירה, כי הרבה מקמרגים של ספיקות והיזורים פתאום יכולים להתנוצץ בלב המתנסה להתיר לו את העבירה, או לפחות להקל את חומרתה, ובפרט ששהודח העבירה מתנוצצ מול עיניו. [אור לנתיבתי הרה"ג יעקב ישראל לוגאסי שליט"א]

פלפולו של שאול איבד לו את המלוכה וכן נבי שאול המלך שנאמר בו (שמואל א' טו, ט) ויחמול שאול והעם על אגג ועל מיטב הצאן, ופירש שם המלבי"ם, דיש הבדל בין "חמולה" ל"רחמנות", רחמנות היינו שאדם כואב לו לראות באובדן אחרים, ואף שאמנם מצדיק הוא את דין איבודם, עם כל זה מרחמנות חש צער בנפשו, אולם חמלה היינו שדן ושופט הוא בעצמו כי ראוי מצד הצדק והיושר לחנון ולחמול על השני, וגם כשאין הדבר נוגע לצער נפשו – דן הוא בדעתו, ואינו מצדיק את איבודו של הנידון, ואצל שאול נאמר "ויחמול", דהיינו שחשב שאין מן היושר להשחיתם, ושלא בצדק ציווהו הנביא דבר זה, והוא עוון פלילי וכו', עיי"ש בדבריו. הרי שנכשל בדבר על ידי שדן בעצמו אם דברי הנביא אמת או לא אמת. וזה עיקר כעסו של הקב"ה על האדם, כאשר נכנס לפלפול עם יצרו ומורה היתרים למעשהו. וכנאמר (ירמיה ב, לה) "הנני נשפט אותך על אומרך לא הטאתי", וכמה נוראה הקללה של האומר: שלום יהיה לי"כי בשריות לבי אלך", ומסתמא מתוך היתרים שלמד על עצמו. הרי שאז: לא יאבה ה' סלוח לו וגו' ומחה ה' את שמו וגו'. וכמבואר לעיל, שאפילו על פלפול כמו "אחטא ואשוב" ענש האדם שיאין מספיקין בידו לעשות תשובה, ואף שמורה שחוטא הוא, אלא מכיון שמקל על עצמו

דף נ"ב ע"ב (ויקרא יד) וידבר יי' אל משה לאמור. זאת תהיה תורת המצורע ביום שיהרתו וגו'. רבי אבא פתח, (ספרי שמות כ"ו ע"א) (איוב יט) גורו לכם מפני הרב פי תמה עונות הרב למען תדעו שדון. שדון, שדון פתיה. כמה אית לון לבני נשא לאסתמרא ארתיהו וידחילא מקמי קודשא בריה הוא, דלא יסמי מארחא דכשרא, ולא יעבור על פתגמי אורייתא, ולא יתנשי מנה. וידבר ה' אל משה לאמר. זאת תהיה תורת המצורע ביום שיהרתו וגו'. רבי אבא פתח, (איוב יט) גורו לכם מפני הרב פי תמה עונות הרב למען תדעו שדון. שדון, שדון פתיה. כמה יג לבני אדם לשמר את דרכיהם ולפחד מפני הקדוש ברוך הוא שלא יטעו ומקדד פשעה, ולא לעבד על דברי תורה ולא תשכח מנפשו. דכל מאן דלא לעי באורייתא, ולא ישתדל בה, וניפא הוא מקודשא בריה הוא, רחיקא הוא מניה, לא שריא שכינתא עמיה. ואינון נטורין, דאזלין עמיה, אסתלקו מניה, ולא עוד אלא דמברזי קמיה ואמרי, אסתלקו סחרניה דפלגיא, דלא חש על יקרא דמאריה. ווי ליה, דהא שבקוהו עלאי ונתאיין. לית ליה חולקא בארחא דחיי. שכל מי שלא לומד תורה ולא משתדל פה, נזוף הוא מהקדוש ברוך הוא, לחוק הוא ממנה, ולא שורה עמו שכינה. ואוקס השומרים שהולכים עמו, מספלקים ממנה, ולא עוד, אלא שממקיים לפניו ואומרים: הספלקו מסביב לפלוגי, שלא חושש על כבוד רבנו. אוי לון שהרי עזבו אותו עליונים וסתפוחים, לון לו חלק בצדק חיים. וכד איהו אשתדל בפולחנא דמאריה, ולעי באורייתא, כמה נטורין ומינין לקבליה לנפרא ליה, ושכינתא שריא עליה, וכלא מברזי קמיה ואמרי, הבו יקרא לדייקנה דמלכא, הבו יקרא לבריה דמלכא, אתגמיר הוא בעלמא דין ובעלמא דאתי, ופאה חולקיה וקשהו משתדל פעבודת רבנו ולומד תורה, כמה שומרים מומנים כנגדו לשמר אותו, ושכינה שורה עליו, וכלם מקיימים לפניו ואומרים: פנו כבוד לזיוקן המלך. פנו כבוד לכן המלך. שמוי הוא בעולם הזה ובעולם הבא. חשכי חקוהו תא חיו, בלישנא בישא דאמר נחש לאתתא, גרים לאתתא, ולאדם, למגור עליהו מיתה, ועל כל עלמא בלישנא בישא פתיה, (תהלים נו) וישונם הרב תדה. בגין כך, גורו לכם מפני הרב, מפני לישנא בישא. פי תמה עונות הרב. מאי פי תמה עונות הרב. דא הרב ליי, דתגן, הרב אית ליה לקודשא בריה הוא, דביה דאין לחיביא. הדא הוא דכתב, (ישעיה לד) הרב ליי מלאך דם. (דברים לב) וחרבי תאכל בשר. ובגין כך גורו לכם מפני הרב פי תמה עונות הרב למען תדעו שדון, שדון פתיה. בגין דתדעו דהכי אתגן, מאן דאית ליה הרב בלישניה, אודמן ליה הרב (ס"א אחרן בההוא הרב) דשצי כלא, הדא הוא דכתב זאת תהיה תורת המצורע. זא לרה. שכלון קעט עלמך הנהך לשה, גרם לשה ולאהך לגר עליהם מיתה ועל כל העולם. שכלון קעט פתוב, (תהלים נו) ולשונם הרב תדה. מאשם כך, גורו לכם מפני הרב, מפני שון קעט. פי תמה עונות הרב. מהו פי תמה עונות הרב? זו תרב לה. ששנינו, יש לקדוש ברוך הוא הרב קצת הוא דן את הקדשים. זהו שפתח, (ישעיה לו)

גורו לכם מפני הרב פי תמה עונות הרב למען תדעו שדון. שדון, שדון פתיה. כמה אית לון לבני נשא לאסתמרא ארתיהו וידחילא מקמי קודשא בריה הוא, דלא יסמי מארחא דכשרא, ולא יעבור על פתגמי אורייתא, ולא יתנשי מנה. וידבר ה' אל משה לאמר. זאת תהיה תורת המצורע ביום שיהרתו וגו'. רבי אבא פתח, (ספרי שמות כ"ו ע"א) (איוב יט) גורו לכם מפני הרב פי תמה עונות הרב למען תדעו שדון. שדון, שדון פתיה. כמה יג לבני אדם לשמר את דרכיהם ולפחד מפני הקדוש ברוך הוא שלא יטעו ומקדד פשעה, ולא לעבד על דברי תורה ולא תשכח מנפשו. דכל מאן דלא לעי באורייתא, ולא ישתדל בה, וניפא הוא מקודשא בריה הוא, רחיקא הוא מניה, לא שריא שכינתא עמיה. ואינון נטורין, דאזלין עמיה, אסתלקו מניה, ולא עוד אלא דמברזי קמיה ואמרי, אסתלקו סחרניה דפלגיא, דלא חש על יקרא דמאריה. ווי ליה, דהא שבקוהו עלאי ונתאיין. לית ליה חולקא בארחא דחיי. שכל מי שלא לומד תורה ולא משתדל פה, נזוף הוא מהקדוש ברוך הוא, לחוק הוא ממנה, ולא שורה עמו שכינה. ואוקס השומרים שהולכים עמו, מספלקים ממנה, ולא עוד, אלא שממקיים לפניו ואומרים: הספלקו מסביב לפלוגי, שלא חושש על כבוד רבנו. אוי לון שהרי עזבו אותו עליונים וסתפוחים, לון לו חלק בצדק חיים. וכד איהו אשתדל בפולחנא דמאריה, ולעי באורייתא, כמה נטורין ומינין לקבליה לנפרא ליה, ושכינתא שריא עליה, וכלא מברזי קמיה ואמרי, הבו יקרא לדייקנה דמלכא, הבו יקרא לבריה דמלכא, אתגמיר הוא בעלמא דין ובעלמא דאתי, ופאה חולקיה וקשהו משתדל פעבודת רבנו ולומד תורה, כמה שומרים מומנים כנגדו לשמר אותו, ושכינה שורה עליו, וכלם מקיימים לפניו ואומרים: פנו כבוד לזיוקן המלך. פנו כבוד לכן המלך. שמוי הוא בעולם הזה ובעולם הבא. חשכי חקוהו תא חיו, בלישנא בישא דאמר נחש לאתתא, גרים לאתתא, ולאדם, למגור עליהו מיתה, ועל כל עלמא בלישנא בישא פתיה, (תהלים נו) וישונם הרב תדה. בגין כך, גורו לכם מפני הרב, מפני לישנא בישא. פי תמה עונות הרב. מאי פי תמה עונות הרב. דא הרב ליי, דתגן, הרב אית ליה לקודשא בריה הוא, דביה דאין לחיביא. הדא הוא דכתב, (ישעיה לד) הרב ליי מלאך דם. (דברים לב) וחרבי תאכל בשר. ובגין כך גורו לכם מפני הרב פי תמה עונות הרב למען תדעו שדון, שדון פתיה. בגין דתדעו דהכי אתגן, מאן דאית ליה הרב בלישניה, אודמן ליה הרב (ס"א אחרן בההוא הרב) דשצי כלא, הדא הוא דכתב זאת תהיה תורת המצורע. זא לרה. שכלון קעט עלמך הנהך לשה, גרם לשה ולאהך לגר עליהם מיתה ועל כל העולם. שכלון קעט פתוב, (תהלים נו) ולשונם הרב תדה. מאשם כך, גורו לכם מפני הרב, מפני שון קעט. פי תמה עונות הרב. מהו פי תמה עונות הרב? זו תרב לה. ששנינו, יש לקדוש ברוך הוא הרב קצת הוא דן את הקדשים. זהו שפתח, (ישעיה לו)

דרך ארץ קדמה לתורה {43} – מדות והנהגות טובות מחז"ל הקדושים – יש לך את היכלת, תלחם!

הסיפור הבא התרחש בשנת תשמ"ה, בהיכלה של אחת הישיבות החשובות בארץ. זה לצד זה ישבו החברותא, אשר מתוקף היותם חברותא מזה תקופה – כבר הכירו זה את זה היטב, וידעו לחוש איש את לבו של רעהו. האחד – הוא המחנך הנודע הרב משה בלוי שלישי"א שסיפר את הסיפור, ורעהו – אשר נקרא לו בשם יוסף. ביום מן הימים, חש רבי משה שמשהו עם החברותא לא בסדר, לבו בל עמו, והתעניין אם קרה משהו בתחילה, לא ניאות החברותא לספר, ניכר כי קשה עליו הדבר. אולם ככל שהתקשה להתרכז וניכרו אותות עצב על פניו, ביקש ממנו רבי משה שוב ושוב, כי יגלה את אוזנו במה מדובר. לבסוף, בקול נכאים שבור ומרוסק, סיפר יוסף כי בחודש אלול הקודם קיבל על עצמו להיזהר בשמירת עיניים, שמירה קפדנית ומופלגת. הוא הצליח לשמור את עיניו היטב, עד אתמול, הוצרך לנסוע לרופא שיניים, המקבל קהל במרפאה בתל אביב. הוא יצא לדרך בהחלטה נחושה לשמור את עיניו מכל נסיון, לא להביט חלילה בשום שלם פרסום, עיתון, או כל סוג של נסיון אחר. אבל, בתלוף הומן, הנסיונות הלכו וגברו, הוא התקשה להתמודד ולהילחם, ונשבר – עיניו שמו אנה ואנה, הוא הביט לכל הצדדים, ראה את מה שאסור לראות, והנה כי כן – כעת הוא שבור ומרוסק, מרגיש מיואש. היתה לו קבלה, הוא שמר עליה באדיקות, ואתמול נפל במלחמה רבי משה ראה את כאבו של החברותא, ואף שכיום הוא מחנך נודע, הרי שאז היה עדיין בחור צעיר לימים, והתקשה לענות, לחוק, לסיע ל ידידיו יוסף. הוא הביט אל השוען, וכשהבין כי שעת קבלת הקהל אצל הנאון ה'סטייפלער' וצ"ל עודה בעיצומה, ביקש מיוסף להתלוות אליו, להיכנס אל אותו גאון וקדוש, לספר לו על הכאב והמצוקה, ולהקשיב לעצתו הם יצאו יחדיו לבית ה'סטייפלער', אשר כבר היה מבוגר מאוד, ושמיעתו – שמוזה שנים אינה במיטבה – כבר קשתה עליו מאוד. כל הנכנסים אליו נהנו לכתוב

קרב לה' מלאה סם. (דברים לב) ותכריז תאכל בשר. ומאשם כך גורו לכם מפני הרב פי תמה עונות הרב למען תדעו שדון, שדון פתיה. כמה אית לון לבני נשא לאסתמרא ארתיהו וידחילא מקמי קודשא בריה הוא, דלא יסמי מארחא דכשרא, ולא יעבור על פתגמי אורייתא, ולא יתנשי מנה. וידבר ה' אל משה לאמר. זאת תהיה תורת המצורע ביום שיהרתו וגו'. רבי אבא פתח, (ספרי שמות כ"ו ע"א) (איוב יט) גורו לכם מפני הרב פי תמה עונות הרב למען תדעו שדון. שדון, שדון פתיה. כמה יג לבני אדם לשמר את דרכיהם ולפחד מפני הקדוש ברוך הוא שלא יטעו ומקדד פשעה, ולא לעבד על דברי תורה ולא תשכח מנפשו. דכל מאן דלא לעי באורייתא, ולא ישתדל בה, וניפא הוא מקודשא בריה הוא, רחיקא הוא מניה, לא שריא שכינתא עמיה. ואינון נטורין, דאזלין עמיה, אסתלקו מניה, ולא עוד אלא דמברזי קמיה ואמרי, אסתלקו סחרניה דפלגיא, דלא חש על יקרא דמאריה. ווי ליה, דהא שבקוהו עלאי ונתאיין. לית ליה חולקא בארחא דחיי. שכל מי שלא לומד תורה ולא משתדל פה, נזוף הוא מהקדוש ברוך הוא, לחוק הוא ממנה, ולא שורה עמו שכינה. ואוקס השומרים שהולכים עמו, מספלקים ממנה, ולא עוד, אלא שממקיים לפניו ואומרים: הספלקו מסביב לפלוגי, שלא חושש על כבוד רבנו. אוי לון שהרי עזבו אותו עליונים וסתפוחים, לון לו חלק בצדק חיים. וכד איהו אשתדל בפולחנא דמאריה, ולעי באורייתא, כמה נטורין ומינין לקבליה לנפרא ליה, ושכינתא שריא עליה, וכלא מברזי קמיה ואמרי, הבו יקרא לדייקנה דמלכא, הבו יקרא לבריה דמלכא, אתגמיר הוא בעלמא דין ובעלמא דאתי, ופאה חולקיה וקשהו משתדל פעבודת רבנו ולומד תורה, כמה שומרים מומנים כנגדו לשמר אותו, ושכינה שורה עליו, וכלם מקיימים לפניו ואומרים: פנו כבוד לזיוקן המלך. פנו כבוד לכן המלך. שמוי הוא בעולם הזה ובעולם הבא. חשכי חקוהו תא חיו, בלישנא בישא דאמר נחש לאתתא, גרים לאתתא, ולאדם, למגור עליהו מיתה, ועל כל עלמא בלישנא בישא פתיה, (תהלים נו) וישונם הרב תדה. בגין כך, גורו לכם מפני הרב, מפני לישנא בישא. פי תמה עונות הרב. מאי פי תמה עונות הרב. דא הרב ליי, דתגן, הרב אית ליה לקודשא בריה הוא, דביה דאין לחיביא. הדא הוא דכתב, (ישעיה לד) הרב ליי מלאך דם. (דברים לב) וחרבי תאכל בשר. ובגין כך גורו לכם מפני הרב פי תמה עונות הרב למען תדעו שדון, שדון פתיה. בגין דתדעו דהכי אתגן, מאן דאית ליה הרב בלישניה, אודמן ליה הרב (ס"א אחרן בההוא הרב) דשצי כלא, הדא הוא דכתב זאת תהיה תורת המצורע. זא לרה. שכלון קעט עלמך הנהך לשה, גרם לשה ולאהך לגר עליהם מיתה ועל כל העולם. שכלון קעט פתוב, (תהלים נו) ולשונם הרב תדה. מאשם כך, גורו לכם מפני הרב, מפני שון קעט. פי תמה עונות הרב. מהו פי תמה עונות הרב? זו תרב לה. ששנינו, יש לקדוש ברוך הוא הרב קצת הוא דן את הקדשים. זהו שפתח, (ישעיה לו)

מנחת יצחק

את שאלותיהם על פתק, וה'סטייפלער' היה משיב לשאלות הכתובות לפניו. לפיכך, נמל הבחור פתק קמן וכתב: 'אני בחור בן 19. קיבלתי על עצמי להיזהר ולהישמר בשמירת עיניים, אולם אתמול נכשלתי מאוד. מאז אין לי מנוחה, אני שבור לגמרי, אנא אני בא. את הפתק, בו מתומצת הסיפור, הגישו אל ה'סטייפלער', שקרא אותו ברפרוף מהיר. ואז, הרים ה'סטייפלער' את עיניו החודרות, נעץ אותן בבחור, וכדרכו – לדבר בקול רם ואף בצעקות רמות עקב קשיי השמיעה שלו, שאל בקול חוצב: 'בחוריל, אמור לי, האם במשך הדרך התגברת ולו פעם אחת? האם לפחות פעם אחת אמרת ליצר ללא, לא אביט לשם? הבחור נבהל ונבוך, וביד רוועדת השיב בכתב על הפתק: 'רבי, המצב רע ומר, נכשלתי שוב ושוב, פעם אחר פעם...' ה'סטייפלער' הביט בתשובה, ומיד שב ושאל בקול רועם: 'אבל האם תוכל לומר שלא התגברת ולו פעם אחת בודדת? אמור לי, האם לא היתה פעם אחת במשך כל הדרך בה שלמת ביצרך והתגברת? הבחור, חרד ומבוהל, העביר בזכרונו ברפרוף מהיר את המסע כולו, ונאלץ 'להודות' בהנהון קל: אכן כן, היו כמה פעמים, בעיקר בתחילת הדרך, בהן שלמת ביצרו, אשר גירה אותו להביט ימינה ושמאלה, לבהון בעיניו שלם או מראה לא צנוע, והוא התגבר. אמת, רוב הדרך נכשל והובס במלחמה מול היצר, אבל היו גם פעמים בהן ניצח. נהרה השתפכה על פני ה'סטייפלער', והוא נענה ואמר בזה הלשון: 'איי, אינני מגזים, אינני משקר... אינני מגזים, אינני משקר... אם היה בי את הכת, הייתי קם בפניך מלוא קומתי! הרי הנסיעה מכאן לתל אביב, היא 35 דקות כל צד. קום מלחמה קשה מאוד, ובכל פעם שניצחת והתגברת, קיימת שלוש מצוות יוראת מאלוקך, ונקדשתי בתוך בני ישראל, ו'אהבת את השם אלוך'. שלוש מצוות בכל התגברות! הבחור האזין בקשב רב, לא האמין למה ששומעות אוזניו. הוא חשב כי ה'סטייפלער' ירביץ בו שיחת מוסר וחיווק, הרהר כי לבטח ישמע נויפה על חומרת הטאו. ואילו ה'סטייפלער'

– כה נרגש ומתלהב, ומוסיף ואומר, כשקולו הולך וחזק מאוד: אכן, אין ספק שעליך לעשות תשובה על מה שנבשלת. אבל מדוע נשברת? על מה אתה בוכה? הרי בכל פעם שהתגברת – הרי אתה במדרגת יוסף הצדיק ממש. אתה גיבור, יש לך כוחות, התגברת! מדוע אתה כה שבור? בכל פעם שאתה מתגבר – אתה עושה תשובה ומתקן, אבל ראה נא כמה פעמים התגברת, יש לך את היכולת, תילחם, תילחם, תילחם, אתה מסוגל, אתה יכול, אתה

כבר ניצחת לא מעט פעמים, אתה תנצח גם בהמשך, ה'סטייפלער' נפרד מהבחור בחום, והבחור יצא המום, מטולטל עד עמקי הנפש. הוא נכנס שבור ומיואש, חש כי כל כולו כישלון מהלך, אין לו סיכוי ואין לו עתיד, ויש לו אפילו ראייה לכך – שכן אתמול נכשל, פעם אחר פעם... ואילו ה'סטייפלער' – גדול הדור, מפנה את מבטו לכיוון ההפוך, מאיץ בו לראות את הפעמים שהצליח וניצח, ואומר לו כי בכוחו הדבר, ביכולתו להתגבר, וגם לו יש ראיות משלו

פְּלֵאי הַבּוֹרָא רַחֲמָנָא לְבָא בְּעֵי – לֵב הָאָדָם {74} – הַדְּבָרִים בְּעֵמֶק הַלֵּב בְּהֵשֶׁם יִתְבָּרַךְ

בתורה המדריגות הם כפי המעלות שכל המעולה בחכמתו יותר מחבירו הוא הגדול. מה שאין כן בתפלה אדרבה המדריגות הם כפי החסרון וכמ"ש בזהר (חלק א' כג ב) תפלה לעני דמעמפא כל צלותין וכמשל ריב"ז דעבד ושר (ברכות לד:). כי כל מי שהוא יותר חסר ונצרך ביותר הוא יכול לפעול בתפלתו יותר כי תפלתו יותר מעומקא דלבא. ועיקר התפלה הוא מצד החסרון ומבקש השלמת השם יתברך ואצל השם יתברך אין שום חילוק בין גדול לקטן וכמו שאמר אסא בדברי הימים (ב יד, י) אין עמך לעזור בין רב לאין כח ובודאי אין רצה לומר כפשמיה בכח בשר רק רב במעלת התורה והקדושה אלהית ואיזהו גבור הכובש כו' ואורייתא מסטרא דגבורה נפקא (זח"ג פ סע"ב) כי זה עיקר חכמת התורה כאשר מתנהג על פי החכמה דזהו שם תורה שמורה דרך איך להתנהג. אבל מי שלא עזר כח להתנהג על פי חכמת התורה הרי הוא חסר מעלת התורה. וכפי גדול החסרון אם הוא מכיר חסרונו ומבקש מהשם יתברך שיעזרו על זה הרי הוא דבוק על ידי זה בהשם יתברך כמעט אני את דכא (סוטה ה). דבמקום גדולתו שם אתה מוצא ענותנותו פירוש כידוע בסוד רצוא ושוב כמראה הבזק הנראה לצופי המרכבה שבמקום שהם הולכים שם הם שבים היינו במקום כלות האור שם הוא חוזר ונעשה הסוף התחלה וחוזר חלילה להיות סוף כל דרגין מתדבק בתחילת ועומק ראשית ונקרא ראש כל דרגין כי ראשית הכל הוא השם יתברך והדביקות הנמור בו הוא עומק ראשית ההשתלשלות הנבראים והולך סדר השתלשלות עד תכלית המטה שהוא השיקוע בכל מיני חסרון המרחיקים מדביקות הנמור. רק מאן דאיהו משרשא ונזעא קדישא דישאל אשר חלק ה' עמו אי אפשר שישכח לגמרי אפילו תינוק שנשבה לבין העכו"ם מיד שנתוודע לו בשכלו מענין אלהי השמים הוא מתחיל לנהות ולצעוק מעומקא דלבא כפי גדול השתקעותו. ותפלה הוא לשון דביקות דזהו שורש מלת תפל בלשון הקודש היינו דעל ידי זה דבוק לגמרי וממילא על ידי זה מאן דאיהו זעיר איהו רב (זח"א קכב ע"ב) ודוד הוא הקטן המדריגה האחרונה כידוע והוא נעים וזמירות ישראל תכלית כח הפה בתפלה כמעט ואני תפלה. הוא מלך ישראל שנאמר בו תשים עליך שהוא למעלה מהכל. והקדוש ברוך הוא במקום גדולתו נקרא מרום וקדוש שהוא מרום מכל חסרונות עולם הזה ונבדל מהם שאין לו שום התחברות לזה. ועל דבר זה נסמית עינו של בלעם הרשע אמר הקב"ה שהוא טהור וקדוש כו' (גדה לא סוף ע"א) כי הוא מדמה כי גם ישראל כשחם ושלום משוקעים בעונג עולם הזה שהם היפך הקדושה הם נפרדים מהשם יתברך וזה היה עצתו בשיטים אבל באמת השם יתברך שוכן אתם בתוך טומאותם (כמ"ש יומא נו סוף ע"ב) כי כנסת ישראל הוא דרגא דתפלה כנודע דזה כל שורש ישראל שאף על פי שחטא כמו שחטא ישראל הוא (סנהדרין מד). וזוכר בהשם יתברך ופושעי ישראל מלאים חרטה וצעקה בלב תדיר בתפלה [ולא עוד אלא גנבא אפום מחתרתא כו' (ברכות סג.)] וישראל אדרבה לא זכו לשום מעלה אלא על ידי חסרון הקודם ומעשה שיטים היה הכנה לכניסת הארץ דהיינו לזכות לארץ הקדושה והפרדה לגמרי מארץ העמים הוא על ידי הצעקה וחרטה שהיה להם בשיטים על חבורם לבנות העמים. דבכל ענין מעלה יש מדריגות באותו דבר עד הדביקות בעומק ראשית והיו צריכים אז לדבק בעומק ראשית השייך לזה להיות נפרדים מגוים לגמרי בארץ מיוחדת. ואי אפשר לזכות לזה מצד המעלה דמצד המעלה שיעלה מעלה מעלה עד עומק ראשית האמיתי שוב אין שייכות לארץ בעולם הזה כלל. רק מצד החסרון ששבו תחתונים למעלה על ידי הדביקות דתפלה עזרם השם יתברך לזה ליפרד מגוים לגמרי. וענין זה הוא יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה דהיינו כנסת ישראל שהקב"ה שוכן בקרבם. וזה ענותנותו דאל זה אביט אל עני וגו' רק שחרד על דברי. וקודשא בריך הוא גדולתו שהוא קדוש ומרום. ודבר זה אי אפשר לגוים להבין כלל איך דגם שהללו עובדי עבודה זרה והללו כו' ומשוקעים בכל מיני חסרונות עולם הזה ועם כל זה דבוקים בהשם יתברך וכשרוצים להסתכל ולהתבונן בדבר זה נסמא עיניהם וכח ראייתם מפני תוקף הבהירות שלמעלה מגדר כח השתגם שהוא מעורר. כי ישראל אין להם ראייה למעלה מהשתגם שהרי בכל מה שהשתגם פחותה וחסירה יותר הם דבוקים ומתעלים יותר מה שאין כן נביאי העכו"ם הם כפי

מעלתם בפרישות מעניני עולם הזה וכאשר רוצה לידבק בעולם הזה אז הוא משוקע באמת בעולם הזה כי תפלה הוא רוא דכנסת ישראל לבר וכל מה שחסרים הם חסרים באמת ואי אפשר להם להשיג זה כלל. וזה ענין דמשה רבינו ע"ה ביקש שלא תשרה שכינה על העכו"ם (ברכות ו). ושלמה המלך ע"ה ביקש גם על תפלת הגוי שיענו וגם לעתיד במשיח בן דוד נאמר אהפוך אל עמים שפה ברורה וגו'. דמשה רבינו ע"ה דרגא דחכמה וכל האומר דבר חכמה גם באומות העולם נקרא חכם (מגילה מז). דיש חכמה באומות העולם תאמין (מדרש רבה איכה ב ט) דיש גם בהם גוון מחכמה רק דלב אין דהקב"ה נקרא צור לבבם דישראל (שיר השירים רבה ב ב). אבל מצד החכמה היה אפשר למעות ומי שראה בלעם בימיו ודאי הגם שאמרו ו"ל (סנהדרין קה סוף ע"א) דבא על אתונו וכיוצא מכל מקום למראה עיני בני אדם היה אפשר לחשוב שהוא אדם גדול והיה לו כח לדבר דברי אמת שנכתבו בתורה ולכך הוצרך לבקש שלא תשרה שכינה כו' דבאמת אמרו (מדרש רבה איכה שם) יש תורה באומות העולם אל תאמין דהיא מורשה קהלת יעקב לבד. וכדרך שאמרו ו"ל במדרש (תנחומא תשא לד) עתידים אומות העולם לומר לנו ישראל כו' מסטרוין שלי כו'. וזה ענין השראת שכינה היינו שלא ישנו מחכמת תורה שבעל פה. ובלעם השיג דברים שנאמרו בתורה שבכתב כי תורה שבעל פה הוא רוא דכנסת ישראל הנובע רק מלבבות בני ישראל התורה עקרו לשון הוראת דרך להשיג יחוד השם יתברך ולידבק בו. והם אדרבה כל חכמתם הוא מאביהם והגם דמשיגים האמת כענין בלעם וכן חכמו דהמן עם כל זה הוא אי אפשר לו ליפרד משרשו. אבל מלכות בית דוד שהם דרגא דתפלה שם אין שייכות לבן נכר כלל דעיקר תפלה בלב וזה אינו אצלם כי בזה הם נפרדים באמת לכן ביקש אדרבה דהגם דאי אפשר שיהיה להם שייכות באמת דזהו על ידי הדביקות בעומק הלב בהשם יתברך וזהו שורש ישראל והיינו שיתפכו לישראל ושוב אינם קרוים בני נכר ועמים כלל דענין בן נכר היינו שעומק לבו אין דבוק בהשם יתברך. רק מכל מקום ביקש שייכירו על כל פנים קדושת בית המקדש וישראל וזהו שפה ברורה מן השפה ולחוץ הגם דאין בפנימיות הלב מכל מקום על ידי זה יכירו מעלת ישראל שהם באמת כן ואי אפשר להם לומר על ידי זה אנו ישראל כלל. ואז והאברתי חכמים מאדום דהוכיחו מזה ר"ל (מדרש רבה איכה שם) דבעולם הזה יש. דבעולם הזה נראה זה לשני דברים נפרדים ובאמת מוחא ולבא הם תרין ריעין דלא מתפרשין וכן תורה ותפלה כולה חד ובמקום תורה תפלה (ברכות ה. מגילה כט.) רק למראית עין נראה כדברים נפרדים והפכים ממש דתורה היינו שלימות והשלם אינו חסר. אבל באמת אצל השם יתברך אפשר להיות שני הפכים בנושא אחד ובמקום גדולתו וענותנותו וכן ישראל כל הגדול יצרו גדול (סוכה נב). והוא חסר ביותר וכפי גדול חכמתו כך הוא מכיר ביותר חסרונו. ולעתיד יבורר זה לעין ונאמר עוד תעבורנה הצאן על ידי מונה משמע אחד מה שאין כן בעולם הזה נאמר אשר פוקד על פי משה ואהרן כמ"ש בזהר ריש במדבר דיש חיילין דאורייתא וחיילין דמשכנא דכמו דששים רבוא אותיות בתורה וכל נפש מישראל יש לו חלק מיוחד בתורה והוא מצד החכמה שבמח הדבוק בהשם יתברך כך יש לכל נפש מישראל חלק פרטי במשכן ובית המקדש מצד הרצון שבלב הדבוק בהשם יתברך. וחבור המוחין דישראל הם אותיות התורה וחבור עבודה שבלב דישראל הוא מלאכת המשכן. והמנין נקרא שאו את ראש שיש לכל אחד התנשאות מיוחד דכל חלק בתורה או במשכן הוא נצרך שאם יחסר יפסל ונמצא כל אחד מנושא בענין מיוחד. והיה המנין על פי משה דרגא דחכמה ואהרן דרגא דעבודה והם לכאורה שני הפכים ואיך אפשר שימנו יחד כסדר אחד וכל אחד מנה כסדר תפיסתו במעלת ומדריגת הנפשות ונמצא עליונים של זה למטה אצל זה. דמשה רבינו ע"ה שושבינא דמלכא היינו קדושה בריך הוא ומקום גדולתו שהוא כפי המעלה והקדושה והוא עלה למרום מה שאין כן אהרן שושבינא דמטרוניתא לייפות כל מיני חסרונות ולהיות שכינה בתחתונים בבית קדשי הקדשים שהוא נגד הלב דבני ישראל כנודע והמעלה לערכו הוא כפי גדול החסרון וכן המשכן הוא לתיקון העגל ודאי כל מי שהיה מרגיש חסרונו וחטאו יותר השתדל בתיקונו יותר ונמצא חיילין דמשכנא למראה עין ממש היפך בהיפך

דאורייתא. אבל באמת כולא חד רק שאצל כל אחד היה בליטה בדבר מיוחד יקד על פי שניהם דכל הגדול כו' (סוכה נב.) רק מכל מקום היה נראה לעין ונחלקו למונים נפרדים. מה שאין כן לעתיד יהיה מונה אחד דבעולם הזה לא אני נקרא כו' (פסחים ג.) דשם הוי"ה היינו מקום גדולתו זה הוא בכתב היינו הוא המוח אבל לא לפה שליח שהוא שליח הלב כי עקוב הלב מכל ומלא

חסרונות וההרגשה מצד החסרון כעבד לפני המלך והקריאה בשם האדנות. מה שאין כן לעתיד שיבורר זה לעין דמקום גדולתו וענותנותו חד שישבו הסוף כל דרגין להיות באמת ראש כל דרגין כמעט נקיבה תסובב גבר אז יהיה נקרא ונכתב בשם הוי"ה דיהיה באמת זביחת היצר והסתלקות כל מיני חסרון מלב לגמרי. [רס"ס לילה פרק כו]

תופינים לשבת קודש – הנהר שלא לבטל תענוג הבורא יתברך

מדבר על בנו נמצא כשהאדם מדבר לשון הרע מראה בעצמו שהוא מכחיש שדבורו הוא מלכות שמים מדת אדני ולכן הוא כעובד עבודה זרה והוא מאמר דוד המלך ע"ה (תהלים י"ב, ה) אשר אמרו ללשונינו נגביר ר"ל שאומרים הרשעים נגביר לשונינו לדבר כי שפתינו אתנו מי אדון לנו ר"ל שהם מכחישים שהאדנות הוא בפיהם אבל צריך להאמין שדבורו הוא מלכות שמים והוא מאמרם ז"ל ומי מושל בי צדיק ר"ל שהצדיק מושל עמי עם הדבור שלי שהוא מלכות שמים המושלים בכל העולמות וכל הברואים והאדם באים לאמונה זו היינו על ידי עסק התורה דהיינו כשמדבר בדברי תורה ומקשר דבורו באותיות התורה הוא מביא בו מלכות שמים, והנה איתא בערכין פלוגתא חד אמר סיפר אין לו תקנה וחד אמר יעסוק בתורה שנאמר (משלי מ"ד, ד) מרפה לשון עין חיים והנה בודאי לא פליגי שזה כלל בכל התורה אלו אלו דברי אלהים חיים והנה גם כאן לפי כשעוסק בתורה שלא לשמה בודאי אין לו תקנה אבל כשעוסק לשמה ומקשר דבורו באותיות התורה הוא מביא בו מלכות שמים והוא מרפא לשון עין חיים: וזהו זאת תהיה תורת המצוה ר"ל התורה ולימוד של מוציא רע ביום מהרתו יהיה כדי להעלות ולקשר את דבורו שהוא מלכות שמים הנקרא זאת לקשר אל התורה ואז והובא אל הכהן ר"ל אל השם יתברך הנקרא כהן: [מאור עינים, מצורע]

מאוצרות התפטרות {45} – יהלומים נוצצים מהתפטרות השבוע במיוחד בשבילי – בְּשׁוֹרָה טוֹבָה עַיִן מְצָרְעִים?

ויוכז עפ"י מ"ד ברש"י פרשת בא למה לקו השבויים ומקשה העולם מאי פריך רש"י הלא גם ישראל כמעט לא ניצולו לולי הקב"ה ברחמי וברוב הסדיו מצוה אותם על דם פסח ומילה ליתן על המשקוף ועל שתי המזוזות ומה ניצולו וא"כ על המצריים שלא היה להם זכות זה נהרגו וכיון שניתן רשות למשחית אינו מבחין ולכך גם השבויים נלקו. וי"ל דהנה כתיב בפסוק אשר לחרב לחרב אשר לרעב לרעב אשר לשבי לשבי ואמרו' בגמ' כל המאוחר בפסוק קשה מכולם. וא"כ שבי קשה מכולם ושפיר פריך רש"י למה לקו השבויים הלא השבי קשה ממיתה וראוי שיצולו. וא"כ בנדון דידן ויישבתם חוץ למחנה כעין גלות ואם יבאו אל מחנה ארם ויהיו שבויים יכפר עליהם השבי ויהיו נרפאים מצרעתם וזהו אם יחיונו ונהיה שבויים נחיה מהצרעת כנ"ל וא"ש. ושעם למה בקשו לכנסו בעיר כמו שאמרו אם אמרנו נבא בעיר הלא ספו תמו כולם מן הרעב וי"ל לפי שהם ידעו נבואת אלישע שנאמר כעת מחור יהיה סאה סולת בשקל ושכרו יהיה בעיר כמו שהיה באשת עונבדיהו וגם באשה הכרתית דכתיב כד הקמל לא בלחה והיו מסופקי' באיזה מקום תהיה הברכה ומאת ה' ה' שילכו למחנה ארם. עי"ל למה אמרו אם יחיונו נחיה ואם ימיתנו נמות דהנה אי' למה לקו בניו של גחזי לפי שגחזי חטא בשבועת שוא ושבועת שוא נפרע ממנו ומורעו לכך לקו בניו. ותקנה של שבועת שוא הוא גלות כמ"ד גלות בא לעולם על שבועת שוא ושפיר אמרו לכו ונפלה אל מחנה ארם אם יחיונו ונהיה שבויים ונלך בגולה נחיה בעה"ב. ואם ימיתנו נמות בעה"ז דמיתה גם כן מכפרת וק"ל: ויקומו בגשף. וי"ל למה דווקא בגשף דהנה כאשר האויבים צרים על העיר ונסו איזה אנשים מך העיר לחוץ המה רודפים אותם להחזירם ולהכניסם לעיר דפן ירוצו אחת לאחת ומה ועילו בתקנתן שצרים עליה. ולפי"ז אם ביום אל מחנה ארם היו חושבים שבאו מן העיר והיו מחזירים אותם אל העיר נבא בעיר לא היו מניחים אותם מפני הרעב והיו קורחים מכאן ומכאן לכך באו בגשף וא"ש: והשמיע את מחנה ארם קול סוס וקול רכב וכו'. הנה שכר עלינו מלך ישראל את מלכי מצרים ואת מלכי החיתים וכו'. וצריך להבין למה דוקא מלך מצרים. ועוד למה דוקא קול סוס ורכב. וי"ל דהנה כשישראל עושין רצונו של מקום הקב"ה עושה להם נס בעצמו וכבודו כמש"ה ויהי בחצי הלילה וה' הכה כל בכור. אבל בזמן שאיך עושין רצונו כגון על הים שחטאו ואמרי המבלי אין קברים במצרים למות במדבר מתלבש הקב"ה ע"י שר וידוע כל בכור. אבל בזמן שאיך עושין רצונו כגון על הים שחטאו ואמרי המבלי אין קברים במצרים לקחתנו למות במדבר מתלבש הקב"ה ע"י שר וידוע דשר של מצרים ה"י סוס כדכתיב לסוסתי ברכבי פרעה ובחבוקו כתיב כי תרכב עם סוסך מרכבותיך ישועה. והם היו באותו זמן אין עושין רצונו ולכן השמיע השם קול סוס וקול רכב והיו סוברים שמלכי מצרים באין לעיניהם לכך ברחו וא"ש: ועזבו את אהליהם ואת סוסיהם. וקשה להם למה לברוח על סוסים ולמה עזבו כי ידוע דהרין על סוס יוכל לברוח יותר מברגליו לבוא אל מחוץ חפצם. וי"ל הטעם לפיכך עזבו כדי שישראל יתנו עיניהם בשללם אשר עזבו ולא יתנו לב לרדוף אחריהם. או משום כי הסוס צונף וחמור נוער ומתוך כך ירגישו ישראל להיכן נסו כי ילכו אחר קולם. או י"ל דאיערומי קא מערימו האויבים בעובם האלים והסוסים והחמורים כדי שלא יעלה על דעת ישראל שברחו ויעלה על דעתם שהם הטמינו באהליהם ובמערות ולכך לא רכבו

וארבעה אנשים מצורעים יושבים פתח השער. יש להבין מה זה בישר הקב"ה הבשורה טובה זו ע"י מצורעים דוקא. ונראה מעם לומר עפ"י מאמר חז"ל אין בן דוד בא עד שיהא הדור כולו זכאי או כולו חייב אך קשה בשלמא כולו זכאי לחיי אבל כולו חייב למה. וי"ל דודאי כשישראל חייבים כלייה וראויים לפורענות ח"ו ע"י מעשיהם הרעים הגורמים אין הקב"ה מכלה אותם מחמת השבועה שנשבע לאברהם דלא יחליפם באומה אחרת וא"כ מחוייב הקב"ה לנואלם קודם שיהיו כולם חייב והיה ח"ו כולם חייבים כלייה. ולכן כשהיו במצרים כמ"ט שערי טומאה וכמעט שלא באו בני שערי טומאה היה הקב"ה גואלם. וזה ג"כ המצוה שהפך כולו לבן טהור הוא אעפ"י ששער לבן סי' טומאה הוא כשהפך כולו לבן הרי הוא טהור להורות על זה. לכך בישר הקב"ה כאן ע"י מצורעים להורות זה. וגם במשה בעת גאולת מצרים כשאמר להקב"ה והן לא יאמינו לי נלקח בצרעת להורות שאתעפ"י שאינם ראוים לפדם יפדם מטעם הנ"ל וא"ש: פתח השער. בגמרא פריך מי היו אותן אנשים ומשני גחזי ובניו. ויש להקשות מאי פריך הגמ' למאי נ"מ מי היו רק יובן בהא דקאמר בקרא יושבים פתח השער וידוע דשער נקרא מקום לימוד התורה כמש"ה כי ידברו את אויבים בשער וזהו קאי על ת"ח העוסקים בתורה אף שהם בתחלה אויבים לבסוף נעשו כאוהבים ומטעם זה נקרא מקום סנהדרין שער כמ"ש והוצאת את האיש ההוא וכו' אל שערך דידן היינו תורה וגם כתיב ועלתה יבמתו השערה ועוד כתיב זקנים משער שבתו דשם שער מיוחד למקום לימוד התורה. והנה המצורעים הללו היו יושבים פתח השער וע"כ צ"ל דגם הם עסקו בתורה לכן כתיב פתח השער. וא"י במד' זאת תהיה תורת המצוה אם עוסק בתורה נתרפא מצרעתו. ולפי"ז שפיר מתמה הגמ' מי היו הלא היו עוסקין בתורה ובודאי נרפאו מצרעתם ועכ"ל שחטא אחר גרם להם שלא נרפאו וע"י פריך מי היו ומשני גחזי ושלושה בניו ובודאי האם גרם שקלל אותם אלישע וצרעת נעמן דרבך כך ובודאי עד עולם וא"כ א"א שתוכל להרפא וא"ש. או יאמר דהנה הם אמרו אם אמרנו נבא בעיר וכו' הלא אין מניחים אותם ליכנס משום צרעתם. רק י"ל דהנה קשה למה שלחו למצורעים הללו חוץ למחנה הלא אין קדושה בשומרון כי היא אינה מוקפת חומה כדאמרינן למה זכה עמרי למלכות מפני שהוסוף עיר אחת בא"י וא"כ איננה מוקפת חומה מימות יהושע ואמרו' בעבר קדושות עיירות שאינן מוקפות חומה אין משלחין מתוכן את המצורעים. וא"כ למה נשתלחו הם חוץ לעיר. אמנם י"ל דהנה קשה על הפסוק ונתתי נגע בבית ארץ אחותכם הלא כתיב כל המחלה אשר שמתני במצרים לא אשים עליך. רק י"ל דתרי מיני נגע הם דנגע נכרי אינו מטמא כי היא חולי המדבקת ולכך קראה הכתוב מחלה משא"כ נגע ישראל. וידוע דגחזי ובניו היו בהם צרעת נעמן ונעמן היה נכרי והיה להם חולי המדבקת ולכך אינו מותרים לבא אל המחנה רק הם הרחיקו ושלוו לאותם המצורעים לחוץ משום שהיה בהם חולי המדבקת. ולכך כשהיה רעב בעיר ובלא"ה כולם מתים ברעב ומה איכפת להם באיזה מיתה שהם מתים ולכן שפיר אמרו אם אמרנו נבא בעיר וא"ש תמיתה הגמ' מי היו אותן המצורעים שישבו פתח השער הלא מותרים לכנס לעיר שאיננה מוקפת חומה כנ"ל. ומשני גחזי ובניו שהיה בהם צרעת נעמן והיא חולי המדבקת ולכן נשתלחו מחוץ לעיר ולא משום טומאה כנ"ל וק"ל: ועתה לכו ונפלה אל מחנה ארם אם יחיונו נחיה וכו'. יש לדקדק כפל הלשון.

על הסוסים ויתרשלו ישראל מלרדוף אחריהם מדאנתם על נפשם לכך עזבו כדי שיהא להם פנאי לברוח וק"ל: ויבאו המצורעים ויבאו אל אוהל אחד וישאו משם כסף וזהב ובגדים וילכו ויטמינו. מעם הטמנתם י"ל לפי שמצורע מטמא באוהל ואם יבאו ישראל ויקחו ולא ידעו שהוא מטמא לכך הטמינו שלא יטמאו ישראל וא"ש. ויאמר איש אל רעהו לא כן אנהנו עושים וכו' ואנהנו מחשים והכינו עד אור הבוקר ומצאנו עון לנו ונגידה בית המלך לפי שגם הם סברו ששכר מלך ישראל את מלכי הגוים והיו דואגין באם יבא החיל הזה ויבזו הם כל השלל הזה לכן אמרו ונגידה בית המלך כי היא יודע אם שכר אותם או לא וא"ש: ויאמרו באנו אל מהנה ארם והנה אין שם איש וקול אדם פ"י דקשה האידך מסרו עצמם לבא תיכף אל האוהל שמה ישנים בתוכה. לכן אמרו וקול אדם לא שמענו שהמו אונם לשמוע קודם שנכנסו לאוהל ולא שמענו קול אדם וק"ל: ויען א' מעבדיו ויאמר ויקחו נא המשה סוסים מן הנשארים וכו' ויקחו שני רכב סוסים וכו'. הק' אמ"ו ז"ל בתהלה אמר המשה ולמה חזר בו ולקח רק שני רכב ועוד למה לא שלח מהמצורעים האלה לראות אם היו מתחבאים במערות כי האמינו להם שהלכו מן המחנה. ונראה מעם דהנה מי שעבר על שבועת שוא פסול לעדות ונחוי היה עובר על שבועת שוא לכך לא שלחום אבל ג' בניו שלחו עם ב' עדים נאמנים והיו המשה ולכך לקחו שני רכב לבד ג' המצורעים. אמנם למה לא שלחו יותר הלא ה' כל המחנה סוסים. ואמ"ו לפי שארמיים היו בקיאי במעשה כישוף והיו עושין בכישוף שלא יכלו הסוסים לזוז ממקומן ולא יכלו ישראל לרדוף אחריהם ולכן כתיב והסוס אסור וק"ל. ויצאו העם ויבזו והיו סאה סולת בשקל ומאתים שעורי בשקל לפי שהשעורים הוא מאכל בהמה והבהמות ספו תמו מפני הרעב לכן היו השעורים בזול: והמלך הפקיד את השליש אשר נשען על ידו. פירוש השליש הוא המתורגמן בין שניהם נקרא שלישי שהוא השליש היוצא לכאן

ולכאן ויִרְמְסוּ אֹתוֹ הָעַם בְּשֵׁעַר וְנָמְתָ ויהי כדבר איש האלקים ויען השליש היעשה ה' ארובות בשמים פ"י לפי דבמדה טובה כתיב ודלתי שמים פתח ותנינן כמה ארובות יש בדלת ארבעה לכך תנן כמה שיעור עירוב כבר בפונדיון מארבעה סאיין בסלע וזו בשעת הזול הוא ד' סאיין בסלע. וכל זמן שישראל עושים רצונו של מקום פותח להם הקב"ה הדלת והוא ד' ארובות והם ד' סאיין בסלע. וכאן שלא היו ישראל צדיקים נמורים פתח להם רק ארובה והיו סאה סולת בסלע וז"ש היעשה ה' ארובות בשמים וא"ש או יאמר דא"י ויראו את אלקי ישראל ויאכלו וישתו בשביל שנהנו מזיו השכינה היו כאלו אכלו ושתו וכן כתיב בקהלת ברבות הטובה רבו אוכליה ומה כשרון לבעליו כי אם ראות עיניו פ"י ברבות הטובה כשיש השגה רבו אוכליה כשנהנה מזיו השכינה ומה כשרון לבעליו כי אם ראות עיניו שלא חסר ממנו כלום וז"ש היעשה ה' ארובות בשמים ר"ל שיהנו מראייה וק"ל: ויאמר הנדך רואה וכו' וירמסוהו העם בשער וימות הא דמסיים במית' והלא אל תעמוד בדבר רע היות הטעם הוא דא"י בנמ' כשמת אחאב אמר באבוד רשעים רנה ופה"ג הא כתיב ולא קרב זה אל זה כל הלילה בקשו מ"ה לומר שירה אמר הקב"ה מעשה ידי טובעין ביים ואתם אומרים שירה א"כ איך קאמר באבוד רשעים רנה ע"ש. ויש להקשות למה לא מקשה הגמ' בל"ז קראי אהרדי. ונר' דודאי אצל ישראל מיתתו הוא כפרתו אע"פ שהוא רשע אמר שפיר באבוד רשעים רנה. אבל בעכו"ם שמיתתן לא זהו כפרתן לא שייך אצלם רנה דאי חי ה' אפשר התעורר בתשובה ולפ"ו ל"ק קראי אהרדי ד"ל חילוק בין ישראל לעכו"ם משא"כ על אחאב פריך שפיר דאחאב ה' מד' מלכים שאין להם חלק לעה"ב ולא שייך רנה אצלו וא"ש ולפ"ו השליש הזה דמיתתו היא כפרתו לא הו' מיתתו דבר רע ולכך מסיימין בוימות. בלע המות לנצח. ויחיו המתים עת בא משיח ב"ב אמן: [אהבת יהונתן לרבי אבשיץ]

לְקַחֵי הַפְּרָשָׁה לְשַׁבָּת {92} – מִה תִּדַּשׁ הָרוּכֵל ?

וְזֶאת תִּהְיֶה תוֹרַת הַמִּצְוָה. כתיב (ירמיה ט"ו, י"ט) ואם תוציא יקר מזולל כפי תהיה וכו', ענין לשון כפי תהיה רומז על ד"ת כמ"ש (דברי הימים א' ט"ו, י"ב) משפטי פיהו, מפיו דעת וכו', וזהו אם תוציא יקר מזולל, שאם יברר האדם החסרון הנמצא בו לתוציא מזה דבר יקר, אז כפי תהיה, שיהיה הדברים היוצאים מפיו מלאים ד"ת, וזה רמז הכתוב ואת תהיה תורת המצורע, ואת מורה כמו שאדם אומר, ואת עצמה שנדמה תחילה שאין לו שייכות לד"ת ואת עצמה יתברר אח"כ שהוא מד"ת. כי צרעת הוא בעון לה"ר, והחסרון הוא אשר אין מעצור לרוח האדם ועי"ז מרבה דברים. והתיקון לזה ביום מהרתו לא כפי דרך הטבע, כי ע"פ דרך הטבע היה מהצורך לעצור רוחו ולמעט כת דבורו, ועל זה נאמר ואת תהיה, היינו שלא יעשה כפי דרך הטבע, רק שיראה שאותו כת הדבור שהיה מביאו עד כאן לדברים שלא כתורה, ועכשיו יראה להרבות בכחו זה לדבר בד"ת ופספטיא דאורייתא טבין. וזהו והובא אל הכהן שעי' עבודה יהפוך כת פיו לדרב בד"ת. וזה שאיתא במדרש (ויקרא רבה פרשה ט"ו, ב') מעשה ברובל אחד שהיה מחזר בעירות וקרא, מאן בעי סמי דחיי, מאן בעי סמי דחיי, חזר ר' ינאי אבתריה ואמר אנא בעי סמי דחיי, אפיק ספר תהלים והראה לו פסוק מי האיש החפץ חיים וכו' נצור לשונך מרע וכו'. הענין בזה מה חידש הרוכל הזה שכך קלסר ר' נאי, ולמה נתכנה במדרש בשם רובל. כי זה האדם היה לו חסרון בכח הדבור וכעס, ואח"כ כאשר ראה שלא יוכל להתערב בין הבריות ע"י חסרונו, ואח"כ כאשר בא על חסרונו וזכה להשלמה היה לו זה הכח עצמו בד"ת, והיה מחזר בעירות בטובת עין מאוד להכניס ואת בתוך כל האנשים אשר נתברר להם הפסוק הזה, כי באמת כת הדבור שגם לו לרעתו תחילה, היה משורש הכעס שהיה נמצא בו, כמ"ש (משלי כ"א, ב') שומר פיו ולשונו שומר מצרות נפשו, ואח"כ ר"ן בטובת עין וקרא הפסוק נצור לשונך מרע, ועי"ז נקרא רובל כי המקרא הזה נתגלה לו לפי שהיה צר לו שלא יוכל להתערב בין הבריות, וראה כי אף גם בדביו עודה"ז אין שום מקום למדה הזאת בדרך העולם לכך יקרא רובל. דברו אל בני ישראל ואמרתם אלהם איש איש כי יהיה וכו'. מה שנאמר בזה דברו אל בני ישראל משא"כ בכל מומאת הגוף שנצטוו עליהם שלא נאמר כן.

כדאייתא במדרש (תנחומא תוריע ט') לא יגורך רע שאין הרע גוררת אותך. הענין בזה כי הנגעים מורים על חסרון בשורש הנקודה הישראלית ח"ו, וזה שמתחיל לעיל בפי תוריע, אדם כי יהיה בעור בשרו שאת או ספחת או בהרת, ואמרו חז"ל (שבועות ו'): כי ספחת מפלה לשאת ולבהרת והוא סימן לרבות שאת ותולדותיה, בהרת ותולדותיה. ואח"כ בסוף שבוע שנית נאמר וטהרו הכהן מספחת הוא, כי השאת והבהרת הם אבות הטומאה הנפרדים לגמרי מנקודה הישראלית, וזה אין הרע גוררת אותך כי שם ישראל מורה לדביקות בהש"י כמו שמבואר ישר אל, אבל אבות הטומאות האלה אין להם שייכות לשם ישראל ולדבקות הש"י. והספחת מורה אם נטפל בחיבור לאבות הטומאה ולזה אם נדון בשני שבועות בפשיון ולא פשה, אז נאמר מספחת הוא טהור הוא, היינו שיש בזה מבינות שאין זה מחובר לטומאה בשורשו רק נטפל לו לפי שעה, וכבס בגדיו וטהר. וזה שאמרו בנמ' (יבמות מ"ז:) קשים גרים לישראל כספחת פ"י אף שהגר בא לחסות תחת כנפי השכינה, אעפ"כ צריך ברורים בענין מפילה לחיבור לטומאה. ולענין הזה נתיחס גם ענין נגעים, כי נגעים הוא ג"כ בירר מאיזה שורש נצמח החסרונות באדם כמו בראשו נגעו וגם נגעו בתים הם ענין עמוק מאוד, כי מורה על העתיד כשיבער הש"י היצה"ר מלכות ישראל, ואח"כ נאמר פרשת טומאת זב ונאמר בה דברו אל בני ישראל, כי הענין הזה מורה לברי לבב ועושים מעשים יקרים מאוד רק שנמצא בו טעות כחוש השערה והוא כענין שנתבאר על רחבעם עי"ש [לקמן ליקוטי מלכים א' י"ב] כי מזה פשטה הגמ' (סנהדרין מ"ח:) שרחבעם היה זב ממה שנאמר בו (מלכים א' י"ב, י"ח) התאמץ לעלות במרכבה, והענין בזה כי באמת המלוכה היא שייכת רק לזרע בית דוד ורק שהוא היה רוצה לתקוף בחזק קודם זמן, כי אז היה ברצון הש"י ליתנה לירבעם לפי שעה, ועי"י שהתאמץ לכך בא לו עונש הייבה, כי זה ענין הזב שהדבר בעצמו הוא טוב רק שצריך להיות בעתו היינו לקיים מצות פריה ורביה, והטאו אינו רק שדוהה את הזמן, והענין שיש מן וכו' יטהר עד מזובו מ"ש תיבות כנגד כל שערי הקדושה שבמ"מ ימי ספירה מפסח ועד שבועות, וכל תיבה שייך ליום מנינו. [מי השלוח, מצורע]

בערב בדיקת חמין מסר ר' ראובן לרב 'שטר מכירת חמין של יום י"ד, ובתוך השטר רשם שמוכר את הארונות שסומנו בדבק וכיו"ב, ועשה קנין כנהוג. כששב לביתו הבחין כי חל ק מהמקומות שביקש למכור עדיין לא מסומנים, והשב שלפיהם יש פגם בשטר המכירה, שהרי כתב 'ססומנו, והיה עליו לכתוב 'שיסומנו. כשיצא מביתו על דעת לחזור לרב לתקן את השטר, פגש את ר' שמעון ידידו, וכשסיפר לו על כך, טען ר' שמעון, שאינו רואה בזה כל חסרון. והוסיף ואמר, שבעבר קרה אצלו, שרק בערב פסח לאחר שהמכירה חלה, הבחין ששכת

אותו בהשבת אבדה בלבד, אלא הוא הדיון בשאר כל הפרטים ושאר כל התועלות שביד האדם להביאם לחברו או להסיר ולהחיות נזק ממנו הרי הוא חייב בכלל, וכענין שאמר הכתוב (ויקרא י"ז:ט"ו) ואהבת לרעך כמוך. ודרשו רז"ל והתעלמת מהם וכתוב לאתוכל להתעלם, כיצד, זקן ואינו לפי כבודו והתעלמת, הא שאר בני אדם לא תוכל להתעלם. וע"ד המדרש והתעלמת מהם מבני אדם, לא תוכל להתעלם מהקב"ה, שהוא היודע את הכל, וכענין שכתוב (ירמיהו כ"ט:כ"ג) ואנכי היודע ועד נאם ה'. ואם תשכיל עוד במצות השבת אבדה תמצא כי יש בה רמז והתעוררות לענין תחית המתים, שהקב"ה מחיור אבדה לבעליו באחרית הימים, שישוּב כל אחד לנורלו הראשון ועם מי שיוכה בו ראשון, ואו יהיה האחרון מחיור אבדה לבעליו אע"פ שיש סוברים כי בעליו הוא האחרון, ושם תשוב לזמן התחיה, וזהו שכתוב (תהילים קל"ט:ט"ו) גלמי ראו עיניך, כלומר הכת המשיביל שלי ראו עיניך, ועל ספרך כל הגלמים יכתבו, והימים שנוצרו בהם ולאותו כת אחד בהם, והוא אחרון שיהיה חוזרת אל אישה הראשון או אל האחרון, או שתתחלק להם כהתחלק הנר, או שיתגבל עפרם אליה. ומפני שהזכיר כאן בענין האבדה לשון נדחים, לכך אמר וכן תעשה לכל אבדת אחיך אשר תאבד ממנו ומצאתה לא תוכל להתעלם, איך רשאי להתעלם מהקב"ה, לבלתי ידח ממנו נדח. [רבנו בחי", דברים כ"ב:ד.]

בששון ובשמחה בגיל וביראה התחלנו זה מכבר בס"ד מדור קדש אשר יעסק א"ה בסגיות הנלמדות והמפוסמות אצל כאן נשתדל להביא טעם נכון ואמתי שמביא להתרגשות רבה ולהפעמות בנימי הנפש לשומעים שמתמלאים בשמחה עצומה ורחוק כטפח מעל הקרקע מרב התלחשות חלב לאבינו שבשמים ומקבלים פוחות מחדשים לעבודתו יתברך "חדש פנשר נעורכי" לחדש ולהתחדש בעזרת עור עולמים חי החיים אשר בידו נפש כל חי הנותן אמרי שפר, וכן מה אשיב לה' כל תגמולוהי עלי פוס ישועות אשא ובשם ה' אקרא, אשירה לה' כי גמל עלי והפליא חסדו עמדי על אשר זכני לפתח עזר לעולמות חדשים ואור קדש אור מתוק, גלעיני ואביטה נפלאות מתורתי. הנה סוגיא אקוטאלית במיוחד ליינו והנה כתב רבינו בחיי זצ"ל על בבא מציעא דף לא. השב אפלו מאה פעמים השב תשיבם לאחיך. תצוה התורה שנהיה זהירים בהשבת אבדה לבעלים. ומכפל ההשבה דרשו רז"ל אפילו מאה פעמים, וכל זה מדרוך החסד והרחמים, ללמד שכלנו עם אחד ראויים שיהיה לנו אב אחד ושירצה כל אחד בתועלת חברו ושיחמול על ממונו, וכן שתהיה האבדה בעל חי בין שלא תהיה בעל חי חייב הוא להחזירה לרשותו, וזהו שאמר וכן תעשה לחמורו, שהוא בעל חי ובהמה טמאה, וכן תעשה לשמלתו אע"פ שאינו חשוב כבעל חי וכן תעשה לכל אבדת אחיך, אחד משאר כלים אע"פ שאינם חשובין כשמלה, לא תוכל להתעלם, שלא תחזירו לידו. וזה שאמר לא תוכל להתעלם אין להבין

מזלזל מנחת יצחק – סוד שער צהב

דהאי איש, בוצינא דקרדינותא. ובגין כך גולגלתא דרישא דהאי, סומקא בלא כורדא, ושערי סומקו בגו סומקו, ותלזין מניה כתרין תמאין דלתתא. דמתערין דינין בעלקא. וכד אתעבר מניה שיערא ואתגליש, מהסד עלאך אתקסם בלא, ואתקרי שהור על שמייה. אמר רבי יהודה, אי אתקרי על שמייה, קדוש אתקרי, ולא שהור. אמר ליה לאו הכי, דקדוש לא אתקרי אלא כד תלי שיערא. דקדושה בשיערא תלי, דכתיב, (במדבר ו) קדוש יהיה גדל פרע שער ראשו. והאי אקרי שהור, מסטרא דתליין לתתא מניה, ובגיני כך אתעבר מניה שיערא, ואתדכיא. (זהר הקדוש תרע מ"ח) ובמאמר הנה נבוכו בו הקדושים יעין בדבריהם הקדושים והגלע"ד באימה ובדחילו ואקרי מתפרקין פי כמבאר בדברי מן שער הקלפות ששערות דעשו כולחו סומקין כורדא וזה הפעם שיצא עשו אדמוני ואלו הם הבחינות ארבע מאות איש ומבאר בשער אר"ך פ"ו פי שרש הקלפות ברישא דועיר הנאחזין בשערות שלו השחרות אף רישא דנוקבא שם שולט הדינין ואין נאחזין שם הקלפות והם אדמים: ומעתה אחי תשכילו האי שחר אדם הוא אלא שלקה ולכן באמת שיערי דרישא דועיר אדמים הם אלא מחמת ששרש הקלפות נאחזין בו גלקו מאדמומיותן פי גם השערות דקליפה אדמים ומחמת זה שלא יתאחוז הרבה נעשה שער רישא דועיר שחרות להכניע הקלפות שלא ינקו כל כך ולכן נלקו כח השערות דרישא דועיר ולכן שער שחר סימן שהרה בנתקיים כוון שנצטח שער שחר אין אחיזה כיב לקלפות בשערות השחרות, שחרות בעורב אכורי מבלי לתת כח לקלפות כי תמיד אף שאין שום פנים בתחתונים שערות שלו שחרות ושרש הקלפות נאחזין בו ויש להם זיקה מועט כדי חיותן לצדק העולם והנהגה אצל כששעוונות גוברין והקלפות גוברין מאוד ויונקין משרשן משער רישא דועיר יותר ויותר מהבחינות אוי נעשין סומקין כורדא פי הקלפות שיונקין משם מגבירין הדיו ונעשין אדמים ולכן צריכין להעבירן בתוסד כמבאר בזהר הנ"ל וזה תבין שער צהב דמתרגמינן שער סומק הוא סימן סמאה סימן שאחזון הקלפות דשערין דילהו סומקין כורדא אף שאין נחלשו ונקלו בדקות אע"כ כיון שמראיתן לסומק היא סימן על אחיות הקלפות. ודע אחי שסביב לזנע עומדין בחות הקלפות שרוצין לינע מתגברת הדיו הנה ובקאן אצל הנתק עומדין בחות שערות של עשו ארבע מאות איש שלוחי הדיו ואסור להעבירין בכח ובחוק אלא בתשובה ובתפלה כמו שבארו הקדושים טעם מצות אלו רבנו החנוך והבבלי והדיינים אין פונתנו לבטלים אלא למתקם ודי בזה ותבין טעמי עמ"ר מין מתוק מדבש מצוה זאת הנחקקת באות ה' כמו שבארנו היטב בדרך שמה הגדול שזכני לקד:

הנה תהלות לאל עליון וזה אותנו ה' יתברך להסיר מדור קדש שהתחלנו בס"ד זה מכבר, שמפירתו הפשוטה להליב לבות ישראל קדושים לאביהם שבשמים גם במצבים הכי קשים ונסיונות "שלא נדע" הכל לא מדילי אלא מהרב הנאמן המפרסם בנגלה ובנסתר בוצינא קדישא חסידא ופרישא בגין של קדושים כקש"ת מורה"ר יצחק יהודה יהואל ספרין זצ"ל אב"ד דק"ק קאמרנא בעל "היכל הברכה ו"אוצר החיים" ועוד. האדמו"ר מקאמרנא איש קדוש וכל ר"ז לא אגיס לה, שופך אור קדש ומצחקו והדושים שלא שמעתם און ביאורים נפלאים מויויות שונות המשלשהיים את הלב ומגלים רק שפת מאור תורת הזורח תורת אמת, ובאמת שיש בדבריך הרבה משנים בקבלה, ודבריו דברים עמוקים, אף החלק העקרי שנתמך בו כמדור זה הוא לשונו הטהור ואהבת ישראל ללא גבול, לשונות של עידוד ותמיכה, הכלה רך ולטוף נפשות פצועות הוקקות כל כך ליחס של אבא אוהב ותומך, ונוטע תקוה, והתחלה חדשה. ואור קדש מפציע ומחדש את הבריות בחיות חדשה ולב שמת, ובטוחני שגם מי שלא מבין בסוד הענינים, ימצא מרונע לנפשו ויוביש מי שבבך בא כבודם של דברים) ודרך סלולה להתחדש לנער מעליו את כל הצורות ובכריה חדשה להתקרב לאבא שבשמים שאוהב אותנו אהבה שכמעט שכן תמותה לא יכול לתפס ולהכיל, האדמו"ר ממש מלנה אותך יד ביד ומראה לך את הדרך לצאת מהצרה שלך. ולהדבק בו יתברך. ולאו מה שפסד בהקדמה "קחו ספני והטעםטעו זו ובמוסקי פי לך נבדלתי שנתפשט על ידי החכמה זאת בעולם על פי דרכי מן אור שבעת הימים לזמן מועט לזמן מועט דגנו הקדוש אור הפאירי אור עינינו שאללל ון אליעזר שך הריב"ש טוב חשך האיר עינינו שזורו נלך עד צילת ועו ואתחי פלמיו הקדושים מסמכים מן הקדוש הזה הסמוי מחמתו השליכי הגביח ואם יתקשה לך אחי על חריכות דפואים שהכח לי מלך הפונגד להפזיר פתח שחני נקמה משלשה גזולי עולם ואין פי פחד משום פגע ונגע פי כחי רב ועלם פלריה ספוקי והכח לי לקפח ון ומדגו אותי לכף זכות ואני מסמוי רביעי למן הריב"ש או שליטי ודי זהו הברכה והברכה לא יגיס": ומעתה, יש להתחזק ולהוסיף קדושה ובפרט בזמן הזה בימינו ימי מלחמה, אנחנו נצבים כבר ממש לפני חס הפסה שבו ננאלנו ובו ננאל השתא בס"ד, וכבר מרגישים את הקדושה באויר, ולכן יש לקחת זאת בחשבון ולכן יש לנצל הנדמונות פו זאת להתאמן ולהתקרב אל ה' יתברך, בסיום כל מאמר נשתדל לסכם את דברי הרב כדי שנוכל לצאת עם "שפאלע" וה' יהיה בעוננו. זו ההקדמה תשאר בכל שבוע, או אם אתה כבר מכיר, פשוט דגן לעיקר התוכן... והפעם... סוד שער צהב על קסה המזלזל: מהיכל הצרכה ממלך שפז הכב הצלחות קלמוטו מספיר טעט טעט את כל "הענינים" שמנו צלוחות הספיות ושענו ומחי נפאכס והאי חוי, ברישא

מה'אתבתי תורתך 52} – ונתתם לי אות אמת

עמה עד דאתקריבת בקורבנא על מדבתא, דהא הוא דכתיב (ויקרא יב) זאת תהיה תורת המצורע ביום טהרתו והובא על הכהן, כהנא עלאה דלעילא, האי נפשא דלא אסתאב כל כך בהאי עלמא הא אית ליה תקנתא כנוונא דא, ואי לאו מעוות לא יוכל לתקון, עד כאן לשונו. ולאשית חכמה, שעט הקדוש יציג' וכאשר תדקדק תמצא כל כת פונם באות אחת, כת לצים באות א' ובאות ו' וכו', ולכן גורם רעה לו ולנפשו, מביא עליו יסורים, מטעם כי יגדע השפע העליון ממקורו, וכן מרוב המעלות יפול בשפל המעלות בניהנם, וכן מוונותיו מתמעטין, כי משום נשפע המזון – פותח את ד"ך (תהלים קמ"ה, טו) יוד"ך (ת"ו דף ע"ב), והיינו משך ירו. כת הנפס כנגד ה', מפני שעיקרה שמדבר אחד בודע ואחד בלב, ונמצא הפנים בשניהם כאחד. כת שקרים כנגד ו', שהוא'ו הוא אות אמת, כדפי' בוורה (פי' ויהי דף רמא ע"ה) בענין (יהושע ב, יב) ונתתם לי אות אמת. כת מספרי לשון הרע כנגד ה' אחרונה, והמאמרים שנכתבו לקמן מוכיחים על זה, והיינו ויקרא יד, ז) זאת תהיה תורת המצורע וגי, ודי בזה הערה למשכיל. [נאשית חכמה, שעט השקפה ג' ע"ס:א]

...וביון שהנשמה נשפעת מצד החסד גם מהרתה היא מצד החסד, ואם ח"ו נטמאה, כמו שהיה הכהן מטהר את המצורע, דכתיב (ויקרא יד, ב) ביום טהרתו והובא אל הכהן, כן הנשמה נטהרת על ידי אשו של גיהנם כדי שתתלבן, ואחר כך עולה על ידי מיכאל שהוא הכהן העליון המקריב נשמות של צדיקים, כדפירשו רבותינו ז"ל (תנינה דף יב ע"ב, מנחות ק"ו ע"א ע"ש תוד"ה ומיכאל). וכן פירשו בוורה (פ' מצורע דף נג ע"ב) זה לשונו לבתר אתדנת בכמה דינין. ופי' לבתר, הוא נמשך אחר לשון המאמר האמור שם, שספר בענין פטירת הנפש מהנופה, ואמר לבתר איתרנית בכמה דינין עד דאשתארת בניהנם על ידי דרומה, וגופא ארתן בבכורא עד רתב לפפרא, ונפשא באשא דגיהנם בכמה דינין, עד ההוא זימנא דקבילת עונשה לאתרחקא מאתר דיתבין ביה צדיקא, לבתר דקבילת עונשה ומטי זימנה לאתדכאה, כדון אסתלקת מניהנם ואתלבנת מהובחא כפרולא דאתלבן כנורא, וסלקון עמה עד דעאלת לגנתא דעדן דלתתא, ואיסתחית תמן באינון מיא, וצרכה הצרכה בבוסמין דתמן, כמה דאת אמר מקושרת מר ולבונה, כדון סלקון

תבתי תורה למעשה רביעית מליה מלכה יוכיחמה גזול מהבוס הפקר יאמר בקול הם והשמחה היא היא סעודה דהה מלכה

ויודבר וכו' ויצום אל בני ישראל שדבק אותם באהבה ובהתקשרות ודיבק אותם אל פרעה מלך מצרים שבהכרח ירדו ממדריגתך ודבוק עצמם שם כדי להוציא את בני ישראל ממצרים להוציא את בלעז של מלך מצרים מפיו בהכרח שיהיה להם דביקות עמו, וכן ויצום דיבק אותם את עם כל אשר דבר' ה' בסוד ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן תורה של כל הנשמות אתו בהר סיני דיבק אותם לשורשם ולשורש תורתם. וירא אתם את בן המלך ויצום דיבק אותם עם שורש נשמת ויאש בן המלך מלכות בית דוד והוא לאמר עם זה הדבר עם אשר בינה וכשידבקו עצמם מסרו נפשם שיהויר מלכות בית דוד למקומה ויצום לאמר שדיבקו אליו ישראל עם הקודש ובוה לא תיראו יראות רעות עצבות ומרה שחורה אלהים אחרים, כי עובדי הבעל ואשרה הם תמיד פניהם למשה ביראה ואינם מדברים ואינם אוכלים ומרמזין הבריות שהם יראים, אבל עובדי השם תמיד בשמחה ובלב טוב לעבוד השם בשמחה ובטוב לבב ככל אכ"ר. וזהו ויצום שיהיה להם דביקות אמיתי בחשי' ולא תלכו אחר ההבל ושקר ויהבלו פרום יפרמו: להוציא מלא דמלא ויו יוד. יוד בהתגלות ה"ח והי"ג שהם יוד ובהתפשטות הדעת בכל ששה קצוות ואו הוציאו מלא דמלא ואו יוד כי על ידי כח משה וכביכול הש"י ששלחו בכחו יצאו נאולה שלימה חירות עולם ומבואר בחס"ל מי שמשיג שער החמשים יש לו חירות ובטוח שלא יחזור לאחוריו בעבודת הש"י. ובאמת ישראל השיגו במתן תורה חירות בעדי עדים אבל כיון שהיה על ידי הש"י ולא מכתם, חזרו ונפלו לאחור בעגל. ולזה אמרה למשה הוציאו היה מלא דמלא כי עלו לעלמא דרכורא ולשער החמשים יוד של הישבי וכן להוציא מלא יוד ויו מן הטעם הזה בעצמו: אלא ישמע אלכם פרעה מחמת ספרון יוד שלא זכו ישראל עדיין לחירות של שער החמשים ונתתי את ידי יודי יוד שלי כי למעלה נעשה חירות עולם כביכול והבן. והוצאתי בהוצאה מליאה מצד רחמינו אע"פ שצבאתי עדיין חסרים מן השגת הדעת אות ואו נאל אמת אעפ"כ מתוכם מלא ואו שבבחינות פרשיות מארץ מצרים היה נאולה שלימה ונעשו כמצולה וזהו מתוכם ממה שהם יונקים עתה מן הוא ויתבטל ויצא כל הקדושה מתוכם ובכה משה ואהרן לא היה הנאולה אלא לדעת המתפשט אתם חסר ואו ובכה הקב"ה

מה־אהבתי תורתך {52} - יצוה הכהן ולקח למטהך שתי צפרים חיות טהורות ועץ ארז ושני תולעת ואזוב.

היה נאולת שלימה: עוד אתם חסר ואו והענין כי אין שום חירות בעולם אלא מצד שער החמשים דעת עליון שביל הקדוש נקרא יוד ונקרא ואו כידוע נקרא יוד מעוצם קדושתו אין יוד ונקרא ואו שהוא כולל כל ששה קצוות ששם מתפשטין השערים ודעת עליון כולל כל הששה ושורש ומקור לכלם וידוע שיש בנקודת ציון שבמלכות כל כ"ב אתון עיין שער הירח שהעקתיו לעיל בסוד צירים ודלתות ויש כ"ב וכל אתתי חסר הם האותיות שבנקודת ציון שבמלכות שיצאה הארתה והכתה ערות הארץ של מצרים ויש אתות בואו שהן מכ"ב אתון דרכורא ויש בואו ראשונה מכ"ב אתון שבנקודת ציון שבבניה בסוד פתוחי חותם הידוע ויש שבנקודת ציון שבמלכות תרין יודין תרין צירים וכשהם מתרין מבערין השקר מן העולם וזהו והרביתי תרין יודין בתורה כי במצרים כפלו האותיות, אותיות והלכות של תורה לעמקי הקליפות כמעט בחמור קל וחמור ובלבנים ליבון הלכות עבודה בשדה ברייתא ועיין בזה שצריך לבררם עד בית אמי תלמדני סוד המשנה ששם ששה סדרי משנה בסוד שני ש של צירים שנתעלין לבחינות בית וכל זה הרמז בסוד והרביתי את אתתי תורה שבעל פה עיין זוהר פקודי רכ"ז אל בית אמי דא קה"ק תלמדני דא רוא דמתניתין דכד עאל ההוא נהר דנגיד ונפיק בההוא בית קה"ק כתיב תלמדני דא הוא רוא דמתניתין ודא הוא רוא דאיכרי משנה וזהו והרביתי תורה בית עם תרין יודין צירי הדלת של כ"ב אתון אתתי דעילי האי החר בסוד ויש כ"ב ונתקנו במצרים ובדרך היחוד והרביתי כתר אחד והרביתי את אתתי בסוד מספר כ"ב אתון אלף תצ"ה ומספר ה"פ יום מנצפך ומספר ה"פ יד הידוע בסוד יין הטוב וכל זה התעלה על ידי יציאת מצרים וקבלו התורה: א וסוד מופתי בסוד הדעת ועם ואו מורה על דעת עליון וכל הצדיקים ששרשם מבכור דעת עליון נקראין אנשי מופת יחוקאל וכדומה עיין לק"ת יחוקאל ותבין והש"י שהכה כל בכור, הכה הקליפה של קריין של אדח"ר שפגמו בדעת עליון וזהו מופתי מלא ואו בסוד הרם שהוא חיות שיוצא מדעת כמבואר בדברי מרן בשער סה"ע וחה"מ ע"ש. וכן מכות בכורות ניצולו ישראל על ידי דם פסח ודם מילה ונשפך דמן של מצרים שלא יינקו מן דעת עליון ומחמת שכל זה מצד רצון הבורא ולא על ידי זכות ישראל ולכן חזרו בעגל לאחור:

אסור שאיך יאסר בזה מעט פרישתו שפירש וכאלו מקודם לא היה זה תולע ועכשיו בזה שפירש מכאן לכאן נעשה תולע ואסור והשיב לו החכם אם אתה תמה בזה בשביל שהוא דבר רחוק משכל האנושי אל תתמה על זה דייש דוגמתה כטבע וא"כ תמה על עצמך והביא לו כף קמץ וא"ל למלך שירוק בו ורק ואח"ך תכף אמר למלך שיחזיר זה הרוק לתוך פיו ולא קבל המלך שנמאס ממנו אוי אמר החכם למלך והלא בזה הרגע היה הרוק הזה תוך פיך ואיך בזה הרגע שפירש מפיך לתוך הכף אתה מואם בו וחשוב אצלך כמו גרף של רעי וא"כ תמה על עצמך ע"כ שמעתי. איך שיהיה מצינו ראינו בתולע שהוא משתנה מן ההיתר לאיסור בזה המעט פרישות שפירש ממקום רבייתי וכאלו מקודם לא היה תולע ועכשיו נעשה תולע וא"כ גם בזה. שאמרת ליך שמעט דבור רע ומעט מחשבה רעה שיהיו עם המעשה יפגמו ויקלקלו אותה אל תתמה בזה כי כמו זה התולע שפירש מעט ממקום רבייתו נשתנה דינו מהיתר לאיסור כן זה המעשה בזה המעט שפירש ממקום רבייתו ע"י דבור רע או מחשבה רעה נתקלקל ונשתנה מטוב לרע ח"ו ולז"א ושני תולעת שתשים נגד עיניך ולבך שנוי התולעת שהיא משתנית מהיתר לאיסור בדבר מועט וגם עוד אל תתמה שאיך זה הדבור שהוא מעט הכמות פועל לעשות כמה תקונים למעלה ושכמעט כל תקוני הבעל תשובה תלויה בדבור וכן נמי המחשבה שהיא מעט הכמות לז"א ואזוב שתשים נגד עיניך ולבך האזוב שהוא קמץ מכל העשבים וגם שהוא מצוי לכל ובזול הרבה ואפ"ה תמצא שכל המהרות תלויים בו כמו מהרת פרה אדומה ומהרת המצורע וגם בפסח במצרים כתיב ולקחתם אגודת אוזב וא"כ גם אתה אל תתמה על הדבור כי אמת שהוא קמץ הכמות עכ"ז הוא רב האכות שהכל תלוי בו וכן ה"ה נמי במחשבה כי מאן דאיהו זעיר איהו רב: [אדרת אליהו (ר' יוסף חיים)] ובשבוע הבא בשבת חול המועד פסח נראה מעלת העומר א"ה

שַׁבַּת הַגְּדוּל שָׁלוֹם

כתב וערך יצחק אריה בס הלוי - 055-6772044 הערות והארות יתקבלו בכרחה גם למייל izhakhalevi@gmail.com לקבלת העלון במייל שלחו בקשה למייל. מותר להעתיק ולצלם ואדרבה מצוה לזכוי הרבים. "שגיאיות מי יבין" אם מצאתם טעות - נשמח אם תעדיקנו אותנו ותתקן במהרה הבאה א"ה נתן להשיג את מנחת יצחק בכמה מוקדים: בפני פרקי פרמת אלחנן בבית הכנסת המרכזי, בבית הכנסת מצדה, בישיבת נתיבות חיים, בבית המדרש וזש"שקה ובאיצקוביץ נתן להקדיש לשמחות להצלתה לרפואה ולעלוי נשמות... נשמח לקבל תגובותיכם... חדש! ניתן להוריד את העלון מאתר אופיס יהודי (nabi.co.il) בכתובת <https://gilyonot.jewishoffice.co.il> ובדרשו בעלונים והורדות <https://www.dirshu.co.il>

מזינינו הר"ג מרון הרב עובדיה יוסף בן גורנייה זצ"ל שמרניו יוסף נסים בן בתיה זצלה"ה ירחמיאל גרשון בן צבי יהודה זצלה"ה חיים בן נתן (בן סניור) זצלה"ה מ"ה זינגל בן אריה ז"ל יוסף בן מרתה ז"ל אפרים בן יצחק ז"ל יעקב בן יצחק ז"ל משה בן יצחק ז"ל יוסף בן אברהם גרשון שפיצר ז"ל רחל בת סופיה ז"ל נעימה בת רחל ז"ל	לעלוי נשמות מו"א צבי בן ישראל ליפא ז"ל נ.ל.ב.ע. ז' טבת תשנ"ח פרת אמי טובה בת יצחק ז"ל נ.ל.ב.ע. ב' אייר תשע"ו הרבנית רינא ברכה דיסקין זצ"ל אורנה שושנה בת צפורה ז"ל זרבה דיאמנתה בת ממה ז"ל רחל בת סופיה ז"ל נעימה בת רחל ז"ל	לרסווא שְׁלוֹמָה והחלמה מהיריה קָלָה החולים והפצועים לעילוי נשמת כל הנשמות הטהורות שנרצחו הי"ד	לרסווא שְׁלוֹמָה והחלמה מהיריה טוביה בן יצחק ז"ל צדיאל ארנה בן שרה מיכל בת שרה יצחק אריה בן טובה יצחק לוי בן אסתר מנשיאל בן לאה	מזינינו הר"ג נחום מאיר בן רבקה משה חיים בן מרְקִים ענכי הגָּפֶן פֶּעֶנְכִי הַגָּפֶן דָּבָר נָאָה ומתקבל
---	--	---	---	---